

**Părintele Eftimie
de la Huta
între mărturisire și prigoană**

despre o nouă mistificare a gândirii și atitudinii creștine
Ierom. Visarion Moldoveanu * Carol Harsan * Bogdan I. Stanciu
Fabian Secler * Claudiu Tîrziu * Cristian Mure * Alex. Moseală
Oana Ilinc * Dan Ciachir * Mircea Gavru * Nicolae Artene

PĂRINTELE EFTIMIE
DE LA HUTA
între mărturisire și prigoană

★ articole de colecție ★

www.mirem.ro
www.dorubrudascu.blogspot.com
www.rostonline.org/blog/claudiu
www.oiftime.googlepages.com
www.bogdanstanciu.eu

ISBN 978-973-1825-16-8

© Editura VICOVIA
Bacău
2008

CUPRINS

Despre noua răstignire a ortodocșilor „învechiți” ✧
Ierom. Visarion Moldoveanu / p.7

Bătălia pentru Schitul Huta ✧ *Carol Harsan / p.13*

Cu cărțile pe față ✧ *Bogdan I. Stanciu / p.21*

Am și eu dreptul să gândesc? ✧ *Fabian Seiche / p.31*

P.S. Sofronie începe vânatoarea de antiecumeniști ✧
Claudiu Târziu / p.37

Nu este corectă decizia Preasfințiilor Voastre! / p.41

Jocuri de culise ✧ *Cristian Marc / p.45*

„Ochiul dracului” a dezbinat clericii bihoreni ✧
Alex Muscaliu / p.49

**Despre prigonirea părintelui Eftimie Mitra
sau despre deturnarea iubirii** ✧ *Oana Iftime / p.57*

Dezamăgire cruntă la Oradea ✧ *Dan Ciachir / p.67*

Noi schimbări în eparhia Oradiei ✧ *Mircea Gavra / p.71*

Ecumenismul, între bunul simț și compromis ✧
Nicolae Artene / p.75

”

Zicând acestea, Iisus a ieșit cu ucenicii Lui dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, în care a intrat El și ucenicii Săi. Iar Iuda vânzătorul cunoștea acest loc, pentru că adesea Iisus și ucenicii Săi se adunau acolo. Deci Iuda, luând oaste și slujitori, de la arhierei și farisei, a venit acolo cu felinare și cu făclii și cu arme. Iar Iisus, știind toate cele ce erau să vină asupra Lui, a ieșit și le-a zis: Pe cine căutați? Răspuns-au Lui: Pe Iisus Nazarineanul. El le-a zis: Eu sunt. Iar Iuda vânzătorul era și el cu ei.
(Ioan 18.1-5)

”

DESPRE NOUA RĂSTIGNIRE A ORTODOCȘILOR „ÎNVECHIȚI”

Ierom. Visarion Moldoveanu

ă îndemn să cercetați aceste scrieri cu duhovnicească înțelegere, cu acea vedere ce străbate dincolo de cuvinte, la fapte, cu acea căutare ce trece dincolo de straie sau funcții, la om. Cântărirea oricărui lucru de la „rădăcină” și până la „roadă”, după spusele lui Hristos, este garanția neînșelării acolo unde miezul putred stă tănuit în spatele cuvintelor „bune” și gesturilor „frumoase”.

Rostul acestei cărți nu este acela de a zămisli gânduri de judecată și osândă, ci de a învăța cum să biruim înșelătoarele forme ale păcatului, cum să-L cunoaștem și să-L mărturisim pe adevăratul Hristos, cum să ne dezmoțim și să deprindem o

atitudine cu adevărat creștină când în jurul nostru domnește indiferența, trădarea și apostazia. Nu polemica jurnalistică trebuie să triumfe, nu persoana părintelui Eftimie trebuie văzută aici în prim-plan, ci chemarea creștinului din noi, care, mai devreme sau mai târziu, va fi pus să se lepede sau să mărturisească - în fața unor împrejurări asemănătoare - adevărul întru Hristos.

Trăim într-o eră îngenuncheată de democrație și progres, în care Hristos se transformă și Creștinismul se liberalizează urmând îndeaproape patimile omului acestei lumi. Răsar creștini răpiți de „virtuțile” pluralismului, atrași de unionismul religios și binele umanist. Se ridică legiuni de „noi ortodocși” ce recunosc eresul drept ortodoxie și ridică luptă fraților care se „îndărătnicesc” să trăiască în „vechime”. Cele ale lui Hristos trebuie să se emancipeze, să evolueze, să se integreze, altminteri sunt renegate, condamnate la non-existență, nerecunoscute drept valori, adevăruri sau norme.

Dacă astăzi ar spune cineva răspicat lumii că adevărul creștinism nu este al oamenilor ci al Bisericii celei Una, că adevărata credință nu este cea a ecumeniștilor ci a Apostolilor, că binele și dreptatea în Creștinism se judecă nu după frumusețe, mărime sau strălucire, ci după cele ale adevărului, ale Sfințelor Canoane și Predaniei Sfinților Părinți – va fi batjocorit și nesocotit de către toți.

Dacă cineva ar face auzit glasul Sfinților și Canoanele Bisericii atunci când nehibzuiții preoți și arhieriei ortodocși se roagă, slujesc, sau liturghisesc împreună cu catolicii, uniații, monofiziții sau protestanții – atunci lumea va sări să verse sânge.

Însă lumea și cei ai lumii au uitat cine este Hristosul Apostolilor, Hristosul Mucenicilor, Hristosul Evangheliei Sfinților, Cel care *«făcându-și un bici din ștreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, și oile și boii, și schimbătorilor le-a vărsat banii și le-a răsturnat mesele»* (Ioan 2.15).

Vai, câtă barbarie, ce necioplit - ar striga Mântuitorului astăzi lumea. Cum, pentru o regulă învechită, să dai afară niște oameni ce

nu făceau nimic rău... Cum să lovești – auzi, cu biciul – niște sărmani negustori ce făceau *mai practic și mai ușor* serviciul templului... Cum să provoci atâta zarvă, sminteală și tulburare oamenilor ce se rugau în tihnă și cu evlavie pentru „*dreptatea și pacea*” lumii, pentru „*unitate în diversitate*”... O, vai, nu e bine și deloc frumos...

Cu adevărat, ortodocșii progresiști, de școală nouă, cei osârdnici în a schimba Creștinismul după chipul lumii de astăzi, au împlinit cu prisosință cuvintele Mântuitorului: «*Râvna casei Tale mă mistuie*» (Ioan 2.17).

Acesta este, fraților, chipul ortodocșilor ecumeniști care Îl răstignesc a doua oară pe Hristos crezând că fac un bine, nesocotindu-I poruncile și Legea. Blestemata *dorință „de bine”* se arată iarăși a fi chipul prin care șarpele mușcă din inima omului idolatru al acestei lumi.

Însă binele mincinos și adevărul prefăcut nu vor reuși decât să scoată la lumină adevărații mărturisitori și vrednicii iubitori de Hristos, singurii care vor sta neîmpăcați și hotărâți împotriva falselor creștinisme, biserici și religii ale acestei lumi.

Dincolo de scena „întâmplărilor” arătate aici, vom vedea cum duhul unionismului universal mână sufletele sărmanilor „credincioși” la a ridica o nouă ortodoxie șubredă și lașă, spălăcită și nemântuitoare, în care politica și „diplomația” hotărăsc creștinismul în care vrând-nevrând trebuie să ne „integrăm”.

Atâta timp cât *Ortodoxia cea veche* înseamnă jertfă, răstignire, unire cu Biserica cea Una, răzvrătire împotriva păcatului și neîmpăcare cu duhul acestei lumi, iar *Ortodoxia cea nouă* înseamnă schimbarea rânduielilor, înnoirea învățăturilor de credință, transformarea Creștinismului în creștinisme și a Bisericii în biserici, nemărturisirea adevărului, împăcarea cu apostazia și apostazia acestui veac -, cu ușurință vom putea deosebi adevărul de minciună, lumina de întuneric, calea strâmtă

către Împărăția Cerurilor de drumul universal și „nediscriminatoriu” către iad.

Ca să învieze, Hristos a murit răstignit de mâna celor care Îl așteptau să I se închine. Ca să fie răstignit, Hristos a fost trădat de cel care ar fi trebuit să-L propovăduiască lumii. Dacă Adevărul a stat întemnițat în numele „dreptății”, dacă umaniștii au ucis pe Fiul Omului și Creatorul a fost scuipat și pălmuit de făptură, înseamnă că Ortodoxia - în creștinismul său - este cea mai de preț „nebie” și „rebeliune”, este de fapt răsturnarea „normalității” și „virtuților” acestei lumi.

Și dacă în vremurile noastre „*un preot atipic, cu mâinile bășicate de coada toporului, cu șubă flocoasă și bocancii mustind de noroi, asta pentru că în capul văii Finişului, unde viețuiesc călugării schitului Huta, nu este nici încălzire centrală, nici curent electric*” - după cum reductabilul jurnalist Dan Simai descria într-un recent articol figura părintelui Eftimie - a ajuns să fie declarat „teroristul ortodoxiei”, inamicul public numărul unu al „creștinismului oficial”, credem că lumea ne pune iarăși în fața unei dovezi de „nebie” și „rebeliune” pentru Hristos.

Ispitele Părintelui de la Huta sunt de fapt ispitele noastre, cu care alegem să ne luăm sau nu la trântă, ispitiri care arată doar vârful ascuțit al unui aisberg ecumenist care caută să scufunde în adâncurile pierzaniei corabia și corăbierii Bisericii.

A sosit în sfârșit vremea cernerii, a unor noi prigoniri și viclene defăimări ale adevăraților ortodocși, venite din partea „fraților” care au trădat demult adevărul și iubirea dreptei credințe întru Hristos Cel Răstignit și Înviat. ✖

© BIHOREANUL – săptămânal de Oradea

”

*Deci arhiereul L-a întrebat pe Iisus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui. Iisus i-a răspuns: Eu am vorbit pe față lumii; Eu am învățat întotdeauna în sinagogă și în templu, unde se adună toți iudeii și nimic nu am vorbit în ascuns. De ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce au auzit ce le-am vorbit. Iată aceștia știu ce am spus Eu. Și zicând El acestea, unul din slujitorii, care era de față, I-a dat lui Iisus o palmă, zicând: Așa răspunzi Tu arhiereului? Iisus i-a răspuns: Dacă am vorbit rău, dovedește ce este rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați? Deci Anna L-a trimis legat la Caiafa arhiereul.
(Ioan 18.19-24)*

”

BĂTĂLIA PENTRU SCHITUL HUTA

Carol Harsan

Părintele Eftimie Mitra, starețul Schitului Huta, a obținut în 1991 dreptul de proprietate asupra poienii „Toplița”, atestat de extrasele recente din Cartea Funciară din anii 2003 și 2004. Proprietatea viețuitorilor ortodocși a fost atacată prin pretenție de către Protopopiatul Greco-Catolic Beiuș, care a cerut anularea actelor de proprietate. Procesul se află pe rolul Curții de Apel Oradea.

La Schitul Huta – situat în pustietate, la 19 km de Beiuș – trăiesc după rânduielele ortodoxe doi viețuitori, ieromonahul Eftimie Mitra, cu rol de stareț și ieromonahul Visarion Tudorici.

Schitul deține 3,8 hectare de poiană mărginită de pădure, în timp ce întregul munte și masivul Codrii Moma, în suprafață totală de peste 5.000 de hectare, sunt proprietate a Episcopiei Greco-Catolice de Oradea. Cei doi călugări duc de câțiva ani o

luptă juridică, cu speranța ca vor salva mica lor enclavă ortodoxă. Schitul subzistă din donații, iar la lucrările de reparații și de construire de anexe participă gratuit oameni din satele din jur, români, maghiari, reformați și bapțiști, fără discriminări.

Vasile Bota, vicarul ortodox al Episcopiei Oradea, este la curent cu situația de la Huta: *„Îl sprijinim pe ieromonahul Eftimie Mitra cu tot ce are nevoie, inclusiv asistență juridică gratuită, în persoana avocatului Augustin Man. Părintele Eftimie și părintele Visarion sunt oameni de mare calitate spirituală și cu mare putere de sacrificiu”*.

Stâna de Vale, caz tipic pentru strategia greco-catolică

Mecanismul de presiune asupra micii comunități ortodoxe a fost experimentat de către juriștii angajați de „uniți” în ultimii ani pentru retrocedarea pădurilor din zona Stâna de Vale. Episcopia Greco-Catolică de Oradea a obținut aici un total de 2.704,65 de hectare de teren și pădure, dar, prin diferite mecanisme, i s-au retrocedat terenurile revendicate chiar în mijlocul stațiunii Stâna de Vale, și nu pe amplasamentele inițiale, exterioare acesteia.

Principalul perdant al retrocedărilor terenurilor din Stâna de Vale este Consiliul Local al comunei Budureasa. În consecință, sunt pe rol mai multe procese, legate de terenurile stațiunii Stâna de Vale, dar și de alte locații din apropiere, cu câteva mii de hectare revendicate de către greco-catolici.

Din terenurile recuperate, pentru care a primit deja titluri de proprietate, protopopiatul greco-catolic a găsit de cuviință să-și răsplătească „fidelii” prin vânzarea de terenuri la sume modice.

Printre cei care au avut, astfel, șansa să devină proprietari la Stâna de Vale se numără Teodor Cadar (avocatul „uniților” în procesele de retrocedare, 11 hectare), Ioan Mada (protopop greco-

catolic), Horia-Traian Ungur (fiul judecătorului Horea Ungur, cel care, coincidentă sau nu, a dat sentințele favorabile retrocedării), Bandi Pista Narcis Fekete (patron la „Jurnalul de dimineață” Oradea, ziar ce a publicat multe articole favorabile greco-catolicilor), Vile Beverly Hills SRL Arad (firma lui Bandi Fekete, principalul constructor de vile în Stâna de Vale), Dan Călin Bologan (director al Băncii Italo-Române Oradea), George Dragoș (inginer cadastral, piesa-cheie în mecanismul retrocedărilor), Teodor Traian Maghiar (ex-rector la Universitatea Oradea, membru PSD în Consiliul Județean Bihor), Teodor Leuca Teodor (prorector Universitatea Oradea), Eva Budău (funcționară la Cadastru, alt personaj-cheie în mecanismul retrocedărilor). „Donarea” s-a făcut legal în fiecare caz, prin contracte de vânzare-cumpărare.

Izvorul Minunilor, obiect de negociere

Imediat după vânzare, terenurile extravilane „donate” au primit statut de „intravilan”, motiv pentru care și prețul lor a crescut, semnificativ, până la 75 de euro metrul pătrat.

Nu a fost uitat nici șeful Inspectoratului de Construcții Bihor, Mihai Chindlea, cel de care depinde eliberarea autorizațiilor de construcții pentru vile, imediat după retrocedarea zonei împădurite din jurul stațiunii Stâna de Vale -Izvorul Minunilor, zona declarată monument al naturii. Chiar Izvorul Minunilor – cel care a devenit marca fraților Ioan și Viorel Micula pentru ape plate și minerale – se află, potrivit actelor de retrocedare, pe pământ greco-catolic. Frații Micula au, deocamdată, relații amiabile cu greco-catolicii, fiindcă negociază soarta a câteva sute de hectare.

Contestatarii retrocedărilor și ai împrumutărilor prin vânzare-cumpărare – între care părintele Eftimie, starețul de la Huta, dar și mai mulți consilieri locali de la Budureasa – au

scotocit prin arhive și descoperit faptul că mai bine de jumătate din terenurile retrocedate acum Bisericii Române Unite cu Roma au fost expropriate în anii 1928-1931, iar statul roman a plătit despăgubiri la acea dată. În aceste condiții sunt de anticipat alte procese, cu efecte profitabile pentru unii, dar perdante pentru imaginea României. Redacția „România liberă” a intrat în posesia documentației de expropriere și despăgubire.

Biografia unui traseist clerical

Omul folosit în presiunea asupra viețuitorilor Schitului Huta este Dumitru Sălăjan, fost preot ortodox, caterisit pentru apostazie (trădarea credinței) de către BOR după trecerea la greco-catolici, cu enoriași cu tot, înaintea Paștelui din 2006. Motivul apostazierii a fost acela că „*a profitat de neînțelegerile dintre săteni și, în loc să le amorseze, le-a amplificat, generând un scandal în toată regula, trecând la catolicism*”. Cum a semnat pactul cu „uniții”, Sălăjan a și fost numit inspector peste pădurile și domeniile recent redobândite de greco-catolicii din Bihor.

Fostul preot ortodox a convins 358 de consăteni din satul Valea de Jos, comuna Budureasa, să îl urmeze, spunându-le că „schimbă doar stăpânul, nu și biserica”. Naiivi, oamenii l-au urmat și au ținut și clădirea bisericii pentru ei. Într-un dialog cu părintele Eftimie, în urmă cu câteva luni în plin proces de persuadare, Sălăjan îi spunea, sigur pe sine: „*Bă, și la musulmani dacă aș trece, oamenii ăștia ar veni după mine. Numai că musulmanii n-au păduri...*”

De peste zece ani, contestatarii preotului Sălăjan (Miron Jurcă, Aurel Bota, Mircea Berce etc., consilieri eparhiali, dar și Ionel Nicoraș, consilier local) au văzut cum numărul chitanțelor pentru servicii religioase este mult mai mic decât serviciile în sine. L-au acuzat de vânzarea a circa 80 de icoane vechi și candelabre în Germania, dar și de alte acțiuni neortodoxe.

„Ești naiv, nu vezi că Dumnezeu e doar în predici? Restul se rezumă numai la bani”

Devenit inspector silvic la greco-catolici, Sălăjan a pus „tunurile” pe starețul Eftimie: *„Hai și tu la noi, te fac administrator pe tot ce vezi aici. Trebuie sa dispară CF-urile (Cărțile Funciare, n.ed.), care ne încurcă, după care primești o mașină ca lumea. Tu ești naiv, nu vezi că Dumnezeu e doar în predici? Restul se rezumă numai la bani...”*

După ce a cerut prin justiție o ordonanță de interdicție de tăiere a brazilor din teritoriul schitului, până la definitivarea proceselor pe rol, părintele Eftimie a fost atenționat de Sălăjan: *„Eu sunt plin de relații și-o să te pun la punct!”*.

În alte medii, proaspăt-unitul pozează în victimă, cu imaginea clasică de „noi, greco-catolicii, mereu persecutați, trebuie să primim ce e al nostru” (presa locală, 2005-2006). Sursele noastre l-au identificat pe Sălăjan ca „inspector pe domeniul forestier și cadastru” al proprietăților greco-catolice, funcție înregistrată la secretariatul Episcopiei.

**Dumitru Sălăjan:
„Nu există nici un conflict cu schitul Huta”**

Contactat de noi, Dumitru Sălăjan a evitat orice confirmare a implicării sale în istoriile relatate anterior: *„Nu există nici un conflict cu schitul Huta, noi am cerut ca, o dată pe an, Prea Sfințitul nostru (episcopul Virgil Bercea, n.ed.) să slujească acolo, dar anul trecut, în octombrie, când ne-am dus, am fost refuzați de părintele Eftimie. În rest, am căzut la pace, deși terenul lor e intabulat abuziv, totul e pe noi, avem acte. Eu sunt preot paroh, nu administrator silvic, nu știu, nu cunosc, nu m-am ocupat de altceva. Nu vreau să vă vorbesc eronat”*.

PS Virgil Bercea: „Am certitudinea că diferendul se va rezolva”

Episcopul Greco-catolic de Oradea, PS Virgil Bercea, s-a dovedit a fi extrem de rezervat în comentariile pe marginea diferendului cu schitul Huta: „Știu despre ce este vorba, l-am chemat pe părintele Eftimie să stăm de vorbă și am certitudinea că tot diferendul se va rezolva, cu siguranță, în folosul amândurora. Cât despre părintele Sălăjan, da, e preot la noi, dar se ocupă și cu treburile administrative...”

Informații contradictorii

Presa bihoreană a informat opinia publică despre încălcările frecvente ale dreptului canonic: „Episcopul greco-catolic de Oradea, Virgil Bercea, a înstrăinat în folos propriu o parte din averea Episcopiei, sute de hectare de teren din Oradea, Salonta, Vadu Crișului și opt case din Beiuș. [...] Episcopia Greco-Catolică de Oradea, recent înălțată la rang de Arhiepiscopie, e cea mai bogată din țară” (Informația de Vest, martie 2007).

În martie 2004, episcopul greco-catolic de Oradea, Virgil Bercea, îi scria lui Günter Verheugen, la Comisia Europeană din Bruxelles:

„Au trecut 14 ani de la căderea comunismului. Am constatat că nu există nici un interes din partea statului român pentru a rezolva problema proprietăților bisericii noastre. Biserica noastră este în continuare supusă presiunilor și discriminărilor.

De la intimidări la violențe și acte de injustiție, trăim în permanentă presiune, împiedicați să redobândim ce este al nostru... Este greu de imaginat ca, într-un stat de drept, hotărâri judecătorești în favoarea noastră sunt ignorate, imposibil de aplicat și, sistematic, cauzele câștigate de noi sunt redeschise în procese în care suntem defavorizați...”

Întâmplările din Bihor demonstrează ce diferență există între declarațiile - reclamații pentru străinătate și realitatea din teren.

Trecutul se răzbună

O sursă care ne-a cerut să-i protejăm identitatea ne-a lămurit delicata geneză a actualelor conflicte.

Episcopia Greco-Catolică de Oradea a devenit proprietar cadastral în Budureasa prin exproprierea unor sate în 1882 și prin „donățiuni fără acte” făcute de Împăratul Iosif al II-lea.

Dar statul Austro-Ungar dăduse averea respectivă numai în uzul Bisericii Greco-catolice din Ardeal, nu și ca proprietate. După formarea României Mari, problema s-a acutizat, prin semnarea în 1927 de către Vasile Goldiș a Concordatului cu Vaticanul, la insistențele Regelui care dorea o împăcare cu Sfântul Scaun. Legea Cultelor din 1928 a creat cultului catolic o situație privilegiată. În 1932, statul a fost înlăturat ca proprietar pentru bunurile trecute în Cartea Funciară în nume catolic și greco-catolic.

Constatând aberațiile rezultate, Onisifor Ghibu a determinat declanșarea de procese pentru transcrierea dreptului de proprietate asupra bunurilor de sub administrația Romano-catolică, pe seama statului român, procesele fiind câștigate. Vaticanul, periclitat în posesie, a făcut presiuni asupra lui Carol al II-lea, aflat în dificultate, iar acesta, prin Decretul 688/3 martie 1940, a anulat unele temeieri legale ale proceselor pornite de Ministerul Cultelor.

Statul comunist a denunțat Concordatul la 17 iulie 1948 (Decret 151), împărțind o parte din terenuri prin reforma agrară și trecând altă parte în patrimoniul statului. ✖

”

Deci L-au adus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu; și era dimineată. Și ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paștile. Deci Pilat a ieșit la ei, afară, și le-a zis: Ce învinuire aduceți Omului Acestuia? Ei au răspuns și i-au zis: Dacă Acesta n-ar fi răufăcător, nu ți L-am fi dat ție. Deci le-a zis Pilat: Luați-L voi și judecați-L după legea voastră. Iudeii însă i-au răspuns: Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni; Ca să se împlinescă cuvântul lui Iisus, pe care îl spusese, însemnând cu ce moarte avea să moară.
(Ioan 18.28-32)

”

CU CĂRȚILE PE FAȚĂ

Bogdan I. Stanciu

Mi-a parvenit astăzi o scrisoare a Părintelui Eftimie Mitra, starețul de la Huta, schit situat la 19 km de Beiuș. Nu mai este o noutate pentru nimeni faptul că pentru imagine, la dialogurile ecumenice la nivel înalt și la slujbele comune dintre ortodocși și catolici, totul revarsă de îmbrățișări și iubire. În viața reală însă, se duce o luptă a retrocedărilor pentru păstrarea, de către unii și dobândirea, de către alții, a pământurilor românești. Avocați corupți, șantaje, măsluiri, tot arsenalul este pus la bătaie pentru câștigarea unui petec de pământ.

Deocamdată, marii perdanți sunt nu numai ortodocșii, care nu prea au avut cum să învârtă roțița politică, ci întreg poporul român - ale cărui păduri și terenuri au ajuns să fie date la „export” prin trecerea în certificatele de proprietate ale Bisericii greco-catolice ... adică pe numele Papei de la Roma.

Dacă pe la 1700 catolicismul „încreștina” pe ortodocșii transilvăneni cu tunul, făcându-i robi pe pământ românesc, astăzi legiuni de avocați corupți restaurează cotropirea țării într-un chip mult mai „legal” și mai „corect” decât armatele lui Bucov.

Ne-am aștepta ca după toate acestea, oficialii ortodocși să realizeze că „diplomația” creștină, întrunirile inter-religioase și sclifositele îmbrățișări ecumeniste nu aduc altceva decât profit pentru unii și păcăleală pentru alții.

Însă mărturia părintelui Eftimie ne răstoarnă cu totul afirmația de mai sus – anume că mai-marii ortodocși - cu tezaurele Bisericii pierdute și cu bisericile luate de „frații” catolici -, nu numai că nu caută să păstreze ultimul lucru de preț – credința cea dreaptă – dar au ajuns să prigonească pe cei care cutează să o apere.

Astfel, episcopul Sofronie al Oradei afirmă cu seninătate că monahii sunt antiecumeniști pentru că sunt incuți și analfabeți și că Arsenie Papacioc și Iustin Pârvu, unii din ultimii noștri mari duhovnici, trebuiesc evitați pentru că „fac tulburări”. Tot pentru că sunt antiecumeniști, evident. Cu alte cuvinte, mântuirea e a celor cu diplome mai multe...

Dar să dăm curs scrisorii părintelui Eftimie.

Între ortodoxie și diplomație

Miercuri, 31 octombrie 2007, la mănăstirea Sfânta Cruce din Oradea a avut loc întrunirea ecumenică la nivel de dialog interconfesional între ortodocși și greco-catolici.

Înainte de începerea conferinței, episcopul greco-catolic unit cu Roma a salutat preoții prezenți, iar maica Mina Bădilă, stareța

mănăstirii gazdă, a cerut binecuvântarea arhierescă a acestuia, după ce i-a sărutat mâna. Când episcopul unit a ajuns în dreptul meu, l-am întrebat: „*Cu ce gânduri ați venit?*”, acesta răspunzând că a venit cu gânduri bune. Bineînțeles că gândurile lui bune ne tulburau pe noi de ani de zile, și anume PROCESULE. Întrebarea mea a fost catalogată de către PS Sofronie ca „obraznicie” la adresa musafirului.

În introducere, s-a citit cererea Episcopiei Greco-Catolice de Oradea de restituire a unor imobile (case parohiale, biserici etc.) de către Biserica Ortodoxă. În timpul conferinței, mi-am manifestat nemulțumirea, vorbind cu un preot care stătea lângă mine despre pretențiile exagerate ale greco-catolicilor, dar mai ales față de procesele pe rol. Fiind în rândul din față, cele rostite s-au auzit până la masa Prea Sfințitului Sofronie, motiv pentru care am fost criticat de către ierarhul ortodox. Mi-am cerut scuze pentru că am vorbit neîntrebat.

Ședința a decurs în liniște și pace, la sfârșitul întrunirii semnându-se, între cei doi episcopi, un document care nu a ajuns și la noi. Ceea ce știm din presă este că cei doi episcopi și-au recunoscut reciproc „demnitatea ecleziastică”.

Marti, 13 noiembrie 2007, în cadrul ședinței preoțești de la Beiuș, s-a discutat despre înnoire în biserică, iar PS Sofronie a prezentat aspectul „pozitiv” al ecumenismului și necesitatea înființării unor episcopii și mitropolii ortodoxe peste Prut. Cu acest prilej, PS Sofronie a amintit preoților prezenți că, în timp ce se afla la o întrunire interconfesională la Bruxelles, a fost felicitat de organizatori pentru rezultatele ecumenice dintre ortodocși și catolici, în urma conferinței din 31 octombrie 2007 de la mănăstirea *Sfânta Cruce* din Oradea.

În a doua parte a ședinței, PS Sofronie a povestit preoților despre unii „răzvrățiți” care nu se supun directivelor Sfântului Sinod în ceea ce privește ecumenismul. În acest sens a pomenit mănăstirea Petru-Vodă, pe care a prezentat-o ca „turbulentă”, dând de înțeles preoților prezenți că ar trebui să evite această

chinovie și să nu mai caute cuvânt de folos din partea părintelui Iustin Pârnu.

Unul dintre preoții de față a afirmat: „*Dar în România, peste 90% din călugări și călugărițe sunt împotriva ecumenismului*”.

Răspunsul ierarhului a fost pe măsură: „*Nu mă miră, deoarece 90% dintre monahii din România sunt analfabeți și incuți*”.

În continuare, PS Sofronie a vorbit despre necesitatea pregătirii viitorilor monahi în școlile teologice.¹ Același preot a mai spus că multe dintre cărțile care combat ecumenismul sunt apărute cu binecuvântarea unor membri ai Sfântului Sinod, la care PS Sofronie a zis: „*Dacă acești ierarhi vor mai da binecuvântare pentru astfel de cărți, se vor trezi mutați de canon într-o mănăstire*”.

În acel moment în sală s-a așternut tăcerea. Mulți dintre preoții de față se îngrijorau ca nu cumva acesta să fie începutul unei noi dictaturi sub masca ascultării.

Atunci, m-am întrebat până unde merge ascultarea și de unde începe dictatura... Sfinții Părinți spun că ascultarea este până la păcat. La final mi s-a dat cuvântul, dar nu am apucat să termin nici măcar prima frază când mi s-a spus autoritar: „*Tu să taci. Știi ce duh te stăpânește. Vorbim după ședință între patru ochi. Tu ca și monah trebuie să fii smerit, nu să mă contrazici pe mine. Eu sunt episcop*”.

În acest moment bănuiala că urmează o nouă dictatură s-a întărit mai mult. Am încercat să cer doar dreptul de a mă exprima, dar nu mi s-a dat voie. La sfârșitul ședinței, PS Sofronie m-a chemat în birou, unde am discutat într-un cadru mai restrâns. Am fost avertizat din nou.

A doua zi m-am trezit cu hotărârea episcopului de demitere din funcția de egumen și de a nu mai avea voie să slujesc și să predic în satele învecinate.

Cu toate că PS Sofronie spune că Sfinții Părinți sunt ecumeniști, nu a demonstrat până acum aceasta. Și o întrebare:

¹ Din păcate, majoritatea acestor instituții sunt afectate de erezia ecumenistă, scopul lor fiind acela de a-i forma pe absolvenți într-o gândire globalistă și sincretistă.

Părintele Stăniloae este „incult”? Căci a spus limpede că „*ecumenismul este produsul masoneriei*” ...

Nu mă simt cu nimic vinovat în convingerile ortodoxe. Îmi voi pierde funcția, chilia sau straietele..., dar sufletul îl voi păstra doar pentru Hristos. Nu sunt ecumenist!

★

Interviul părintelui Eftimie luat de Loredana Ionaș de la ziarul local „Crișana”

Decizia de a vă elibera din funcția de egumen al Schitului Huta a stârnit numeroase controverse în rândul credincioșilor. Pentru a lămuri suspiciunile ridicate de această problemă, vă solicităm răspunsul la câteva întrebări:

1. Ce înseamnă studii teologice adecvate pentru funcția de egumen al Schitului Huta?

Aceasta este doar un pretext să mă schimbe. După noul regulament monahal se cere monahilor să facă măcar seminarul teologic (echivalentul unui liceu), iar egumenilor să aibă facultate. Pe lângă faptul că acest regulament a apărut recent, eu fiind investit încă din 2001 de către PS Ioan Mihălțan, nu încalc deloc aceste prevederi, deoarece sunt absolvent din 1995 al Facultății de Electrotehnică Oradea și din acest an (2007, n.ed.) student la Facultatea de Teologie Ortodoxă.

Însă, acum șase ani am dat un examen înainte de hirotonirea ca preot. Am absolvit acel test înaintea PS Ioan Mihălțan, răspunzând la mai multe întrebări din istoria Bisericii, din Dogmatică și Liturgică. Faptul că nu am încă o diplomă teologică nu mă face vinovat de vreo greșeală dogmatică sau liturgică în lucrarea preotească de până acum. Sunt și alți egumeni sau cu funcții mai mari, asupra cărora nu s-au luat astfel de măsuri. De ce tocmai mie și de ce tocmai după ce m-am opus pe față ereziei ecumeniste?

2. Ce studii ați urmat și absolvit în teologie?

În teologia Sfinților Părinți am „absolvit” până acum zece ani de ascultare neconținută în mănăstire. Vedeți, motivele se leagă de lipsa diplomelor și nu explicit de afirmațiile mele. Unora le e frică de ceea ce spun și de aceea îmi interzic să vorbesc. Dacă am greșit teologic, să dovedească greșeala, dar să acuzi pe cineva că nu are dreptate fiindcă nu are diplome ... este argumentul penibil al celor ce se tem de adevăr.

PS Ioan mi-a sugerat în mai multe rânduri să fac facultatea, dar am considerat că nu este nevoie, ținând seama de vârsta înaintată pentru a începe o facultate. Aveam atunci 31 de ani. I-am spus PS Ioan că fac preoția din convingere și nu ca pe o meserie, unde ai nevoie de o diplomă. Un alt motiv e cel al atmosferei din școlile teologice, dăunătoare rânduiei monahale. Majoritatea profesorilor sunt ecumeniști. Astăzi, dacă nu ești ecumenist, sau măcar să te prefaci că ești, nu poți face „carieră” în domeniu. I-am arătat PS Ioan temerile mele, a spus că mă înțelege și că este de acord cu mine.

3. Există alte criterii de eligibilitate acum față de 2001, pentru a deveni părinte egumen?

Asta depinde și de episcopul locului. Nu toți episcopii țin seama de acest lucru. Spre exemplu, părintele Cleopa a fost stareț la mănăstirea Sihăstria și la Slatina (o funcție mai mare decât cea de egumen) peste 30 de ani și nimeni nu i-a cerut vreodată o diplomă. Părintele Cleopa a avut doar două clase, dar în schimb a avut dăruire față de biserică mai mult decât cei cu diplome și ranguri. Exemple ar fi multe, dar la ce folosesc.

Sfinții Apostoli au avut diplome? Nu, ci credința cea dreaptă. Cred că s-a înțeles ideea din cele prezentate mai sus.

Dacă sunt sau nu egumen, asta nu mă schimbă cu nimic. Durerea mea este că nu mi se dă voie să predic și să fac slujbe prin sate dintr-un motiv pueril. În multe din parohiile din împrejurimi am fost chemat de către preoți și credincioși să

particip la diferite slujbe, în mod special unde sunt secte și greco-catolici, dar și bolnavi sau oameni cu diferite probleme. În predici încercam să propovăduiesc adevărata ortodoxie și să-i întăresc pe oameni în dreapta credință. Acum vor să mă izoleze cât mai mult.

4. A existat vreo polemică între dvs. și episcopie?

Niciodată. Totdeauna am făcut ascultare față de episcopii care au fost până în prezent.

Părintele Iustin Pârveu, cel care m-a călugărit, când am venit în Ardeal mi-a spus să-mi fac datoria de preot și ascultare față de mai marii mei. Așa am făcut, ascultare din dragoste, nu din silă sau din interes. I-am iubit pe toți episcopii mei și pe PS Ioan, și pe PS Petroniu, și pe PS Sofronie. Îi iubesc ca pe părinți duhovnicești. Așa am fost învățat la mănăstirea unde am fost călugărit, să ascult și să iubesc. Voi face în continuare ascultare de PS Sofronie, așa cum am făcut și până acum, în limitele canoanelor și învățăturilor Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe. Dacă mi se va cere să plec de la Huta voi pleca, dar sufletul nu-l voi da nimănui. Toată averea mea stă într-o grămadă de cărți și hainele călugărești.

5. Vă considerați victima unui grup de interese din interiorul episcopiei?

Nu știu în ce măsură hotărârea luată a fost de la sine sau influențată. Cert este că pentru mine și pentru credincioșii din zonă a fost și este o lovitură neașteptată, nu atât funcția din care am fost schimbat, ci oprirea de a participa la slujbe și a predica în satele învecinate, precum și interzicerea continuării construcțiilor de la schit. Nu mă consider o victimă, căci mai mult credincioșii au de suferit și nu eu. Cu părintele protopop de Beiuș am vorbit și mi-a spus că nu are nici un amestec în toată această treabă. De asemenea, nici cu consilierii sau alți angajați ai

episcopiei nu am avut neînțelegeri, nu cred că ar avea de ce să fie supărați pe mine.

★

**Fragment din răspunsul
Ieromonahului Eftimie Mitra către
Prea Sfințitul Sofronie Drincec**

Prea Sfinția Voastră

Am luat la cunoștință de demiterea mea din funcția de egumen la Schitul Huta, în care am fost investit de către PS Ioan Mihălțan în anul 2001.

Deoarece când am fost tuns în monahism am făgăduit că voi face ascultare de mai marii mei până la sfârșitul vieții, vă asigur că vă voi împlini în continuare această poruncă. Până în prezent nu am ieșit niciodată din cuvântul Prea Sfinției Voastre și nici din al celor care au ocupat înainte scaunul episcopal al Oradiei. Nu se cade să-mi menționez meritele din perioada cât am ocupat această funcție, promițându-Vă că în ceea ce îmi veți porunci pe viitor, mă voi supune, în măsura canoanelor și învățaturii Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe.

Dacă pentru a-mi putea mărturisi dreapta credință îmi veți cere să renunț la funcție, Vă promit că voi renunța nu doar la aceasta ci, dacă va trebui, și la hainele de pe mine, la hrană sau libertatea lumească, dar la sufletul meu nu voi renunța nicicând.

În acest sens, Vă voi da exemplul țăranilor din Ardeal care, în timpul ocupației austro-ungare, au spus într-un glas oficialităților timpului: „Nu am decât un suflet și acela îl păstrez pentru Dumnezeu din Cer și nici o putere lumească nu mi-l poate stăpâni”. Amin ✝

© Bogdan I. Stanciu

”

*Deci i-a zis Pilat: Așadar ești Tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici că Eu sunt împărat. Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul Meu. Pilat I-a zis: Ce este adevărul? Și zicând aceasta, a ieșit iarăși la iudei și le-a zis: Eu nu găsesc în El nici o vină; Dar este la voi obiceiul ca la Paști să vă eliberez pe unul. Voiți deci să vă eliberez pe regele iudeilor? Deci au strigat iarăși, zicând: Nu pe Acesta, ci pe Baraba. Iar Baraba era tâlhar.
(Ioan 18.37-40)*

”

AM ȘI EU DREPTUL SĂ GÂNDESC ?

Fabian Seiche

După alegerea noului patriarh, lucrurile au luat o direcție ciudată. Îngrijorările care au fost înainte de alegeri nu par a fi fără bază. Nu trebuie să ascundem după deget faptul că în Sfântul Sinod sunt două tabere opuse: una ecumenistă și una tradiționalistă.

Dacă privim dialogul interconfesional, am putea spune că nimic nu este rău. A dialoga cu oamenii care au alte păreri, alte convingeri, e un lucru bun, dacă scopul este adevărul și numai adevărul. Dar ecumenismul, în forma în care se manifestă, e un pericol. Însă, adepții acestui ecumenism din sânul ierarhiei ortodoxe încearcă să-l impună în forță membrilor BOR și mă

refer în special la ierarhi care nu sunt încântați de direcția pe care o are acest ecumenism, la monahii și preoții care au alte puncte de vedere vizavi de problema despre care discutăm.

Afirmațiile unui ierarh ortodox, adept al ecumenismului, cum că 90% din călugării care nu acceptă ecumenismul - mai exact nu sunt de acord cu maniera în care se abordează problema - sunt considerați „inculți și analfabeți”, este jignitoare. Această atitudine infatuată exclude dialogul tocmai din interiorul Bisericii, dreptul la un alt punct de vedere, la a-ți expune argumentele față de controversata teorie ecumenistă.

Vorbesc de un drept pe care nu mai poți să-l exerciți într-o țară democratică, într-o Uniune Europeană, unde dreptul la exprimare este fundamental, cu atât mai mult în Biserică - întruparea comuniunii și a dragostei în Hristos. Ca o paranteză, potrivit Sfântului Ignatie de Antiohia, colegiul prezbiterial reprezintă colegiul apostolic, iar episcopul are continuitate apostolică nu ca individ, ci împreună cu cercul preoților. Sau mai bine zis, succesiunea apostolică se păstrează în comuniunea episcopului cu toate treptele ierarhice și cu comunitatea, după învățătura acestui sfânt părinte. De aceea episcopul ar trebui să țină cont întâi de părerile clericilor care se află în treptele inferioare, fie preoți de mir, fie preoți monahi. Ierarhul Sofronie a mai afirmat că episcopii care nu sunt de acord cu ecumenismul vor fi trimiși la mănăstire și înlocuiți.

Ce să înțelegem, că urmează o dictatură patriarhală? Că BOR nu va mai fi condusă în mod sinodal, de ierarhi cu conștiințe libere? Să se adeverească vorbele intelectualului Dan Ciachir, că există o gașcă sinodală care încearcă să impună machiavelic linia ecumenistă? Oare se va transforma sinodul BOR într-un organism inchizitorial care să se impună în forță în mod tiranic? Oare vor fi excluși episcopii, preoții, monahii care nu sunt de acord cu linia impusă?

Nu e de condamnat lupta de idei, de argumente, bineînțeles dacă se duce în limita decenței, fără a se călca în picioare

demnitatea umană. De condamnat este lupta personală, care a dat deja primele victime, e vorba de un stareț schimbat din funcție și considerat „neascultător”, căci nu se conformează directivelor impuse. Pentru că a avut tăria de a-și exprima punctul de vedere, egumenul Eftimie de la Huta a fost schimbat sub pretextul că nu are studii corespunzătoare în teologie, deși este absolvent al facultății de inginerie.

Personal sunt pentru dialogul interconfesional, dar nu sunt pentru ecumenismul care se manifestă în forma actuală, pe care-l consider panerezia timpului nostru, așa cum îl consideră și părintele Iustin Popovici, care urmează să fie canonizat la sârbi, precum și părinții athoniți și ruși etc. Părintele Dumitru Stăniloae spunea că „*ecumenismul este produsul masoneriei*”.

Niciodată în Sfântul Munte Athos nu au fost dați afară credincioșii de alte confesiuni care au vizitat acest loc sfânt al ortodoxiei, dar Chinotita athonită (adunarea supremă a Muntelui Athos formată din toți stareții mănăstirilor existente acolo) a *condamnat și condamnă ecumenismul drept erezia ereziilor*.

Facem o diferență clară între persoanele umane și diferitele erezii pe care acestea le împărtășesc, așa cum trebuie să facem diferența între bolnavi și boală. Pe omul bolnav ne luptăm să-l vindecăm, iar boala încercăm să o stărpim. Sfântul Ioan Gură de Aur are o omilie la Psalmul 141 foarte grăitoare în acest sens:

„Haideți să dăm drumul cu luare-aminte corăbiei care niciodată nu piere, nici nu naufragiază. Dar fiți cu luare-aminte la cele ce au să se spună. Psalmul de azi ne duce la luptă cu ereticii, nu ca să-i doborâm că stau în picioare, ci ca să-i ridicăm că zac la pământ. Așa e lupta noastră! Nu face din vii morți, ci din morți vii! E plină de bunătați, de multă blândețe! Nu prigonesc cu fapta, ci cu cuvântul! Nu pe eretici, ci erezia. Nu urăsc pe om, ci rătăcirea și vreau să o nimicesc. Nu lupt cu omul, că omul e lucrarea lui Dumnezeu, ci cu gândirea pe care a stricat-o diavolul și vreau să o îndrept. Așa vindecă doctorul bolnavul. Nu se luptă cu trupul bolnavului, ci stârpește răutatea trupului. Și eu, dar, dacă mă lupt cu ereticii, nu mă lupt cu oamenii înșiși! Vreau să

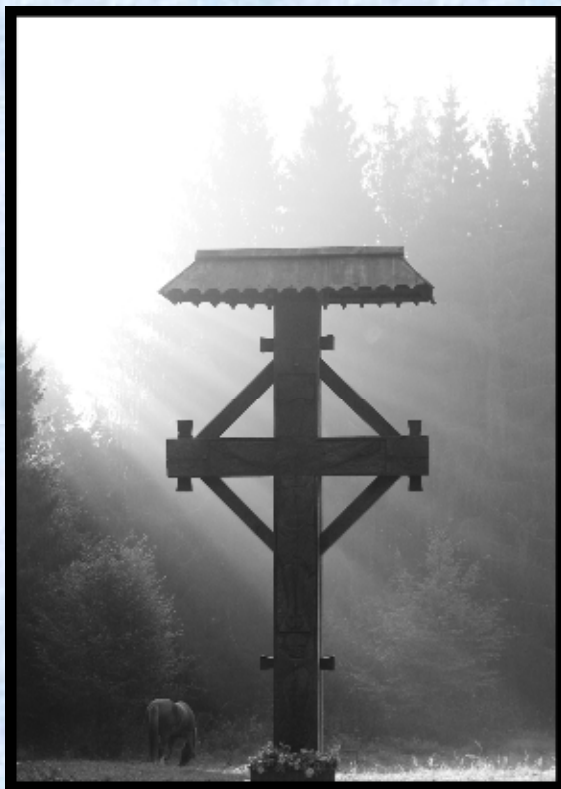
scot din ei rătăcirea, să curăț puroiul. Obișnuit sunt să fiu prigonit, nu să prigonesc; să fiu izgonit, nu să izgonesc. Așa biruia Hristos, nu răstignind ci fiind răstignit, nu pălmuind ci fiind pălmuit”.

Așadar facem o diferență clară între omul eretic și erezia ca dogmă. Pe omul eretic îl tratăm cu toată dragostea, încercăm să-l aducem la adevăr, încercăm să-l salvăm, căci Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să fie viu și să se întoarcă, dar fără să-i încălcăm libertatea.

Un lucru este clar, noi trebuie să avem dragoste față de toți oamenii, indiferent de confesiune, pentru că așa ne învață Mântuitorul Iisus Hristos, fără a le impune cu forța crezul nostru, pentru că și dacă vom încerca nu vom reuși, căci că a impune cu forța nu este în duhul lui Hristos.

Încă o întrebare pe care vreau să o adresez acelui ierarh ortodox, pe care îl admir pentru calitățile incontestabile pe care le are, cum ar fi zelul misionar, bun predicator, bun liturghisitor, dar să revin la întrebare: de ce nu mai au voie preoții, călugării și mirenii să meargă la mănăstirea Petru Vodă?

Eu știu că mănăstirea este canonică, iar părintele Iustin Pârvu a suferit ani grei în închisorile comuniste din dragoste de neam și de Biserică. Eu aș avea respect pentru anii de temniță pe care părintele i-a suferit în perioada ateistă și nu i-aș amenința pe preoți și pe călugări cu alte viitoare suferințe... ✕

”

*Deci atunci Pilat a luat pe Iisus și L-a biciuit. Și ostașii, împletind cunună din spini, I-au pus-o pe cap și L-au îmbrăcat cu o mantie purpurie. Și veneau către El și ziceau: Bucură-te, regele iudeilor! Și-I dădeau palme. Și Pilat a ieșit iarăși afară și le-a zis: Iată vi-L aduc pe El afară, ca să știți că nu găsesc în El nici o vină.
(Ioan 19.1-4)*

”

P.S. SOFRONIE ÎNCEPE VÂNĂTOAREA DE ANTIECUMENIȘTI

Claudiu Târziu

Flimpede pentru toți cei zdraveni la cap: „ecumenismul” nu este credință, ci politică. Or politica se bazează nu pe Adevăr, ci pe interese. Iar cine stă în calea unei politici, deci a unei maniere de satisfacere a unor interese de către o entitate anume, se expune unui risc major.

Ecumenismului i se opun în general cei întrarmați duhovnicește, iar represaliile asupra lor nu întârzie să apară.

Exemplu recent: ieromonahul Eftimie Mitra, egumenul Schitului Huta - Bihor. Părintele a fost schimbat din funcție și

oprit să slujească și să predice în satele învecinate, pentru că a ridicat glas contra „ecumenismului”. Pretextul a fost că părintele Eftimie Mitra nu are studii teologice, ca și cum asta primează în monahism. După cum bine știm, părintele Cleopa și alți sfințiți slujitori ai noștri n-au avut școală mai de loc, dar s-au dovedit mari duhovnici și stareți iubiți.

Părintele Eftimie este cunoscut pentru activitatea sa publicistică bazată pe învățătura creștină adevărată, nutrită din Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție, ca și pentru atitudinea antiecumenistă fățișă.

Pentru că a încercat să vorbească pe aceeași temă la ședința cu preoții de la Beiuș, din 13 noiembrie 2007, părintele Eftimie a fost admonestat de PS Sofronie Drincec, Episcopul Oradiei, care a doua zi l-a demis și i-a interzis să mai slujească și să mai predice în satele bihorene.

PS Sofronie este cea mai proaspătă surpriză neplăcută a Sfântului Sinod. Afirmat ca un episcop tradiționalist, patriot și vrednic la Gyula, în Ungaria, PS Sofronie a fost susținut pentru a deveni episcop al Oradiei de către unii dintre cei mai înduhovniciți și cu autoritate ierarhi ai noștri.

Însă, imediat după ce a fost ales la Oradea, PS Sofronie a început să-și dea arama pe față. Mai că l-a pus sub arest la domiciliu pe fostul episcop Ioan Mihălțan, pensionat și retras din scaun din pricina bolii, l-a exilat într-un capăt de județ pe Episcopul Vicar Petroniu Sălăjanul și a început să tune și să fulgere împotriva călugărilor antiecumeniști.

Este de prisos să mai spun cui a făcut PS Sofronie campanie electorală pentru alegerea ca patriarh.

Acum, PS Sofronie încearcă să impună politica ecumenistă cu forța.

În ședința de pe 13 noiembrie 2007, PS Sofronie a făcut următoarele afirmații grave:

- că preoții și călugării care se opun ecumenismului sunt „răzvrătiți”;

- că mănăstirea Petru Vodă din județul Neamț este „turbulentă” și trebuie ocolită;
- că nu trebuie luate în seamă cuvintele duhovnicești ale părintelui Iustin Pârvu, starețul de la Petru Vodă, ca și acelea ale părintelui Arsenie Papacioc de la Techirghiol (doi dintre uriașii duhovnici pe care îi mai are ortodoxia românească), și alți „așa-ziși duhovnici care nu fac altceva decât tulburări”;
- că monahii antiecumeniști sunt „analfabeți și incuți”;
- că ierarhii care vor mai da binecuvântare pentru cărți care se opun eresului ecumenist vor fi maziliți, adică, în limbajul diplomatic pe care l-a folosit PS Sofronie, „se vor trezi mutați de canon într-o mănăstire”!

Demiterea unui egumen mai poate fi acceptată, chiar dacă s-a făcut fără un motiv valid. Dar vorbirea de rău a unor trăitori și apărători ai Ortodoxiei, ca părintele Iustin sau părintele Arsenie, or amenințarea unor episcopi, nu pot fi tolerate.

Să fiu iertat, dar dacă așa înțeleg unii sinodali să impună la noi „ecumenismul”, mă tem că vor fi pricină de mare smintire. Să nu fie! ✕

”

Deci a ieșit Iisus afară, purtând cununa de spini și mantia purpurie. Și le-a zis Pilat: Iată Omul! Când L-au văzut deci arhiereii și slujitorii au strigat, zicând: Răstignește-L! Răstignește-L! Zis-a lor Pilat: Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu-I găsesc nici o vină. Iudeii i-au răspuns: Noi avem lege și după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiu al lui Dumnezeu. Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut. Și a intrat iarăși în pretoriu și I-a zis lui Iisus: De unde ești Tu? Iar Iisus nu i-a dat nici un răspuns.

(Ioan 19.5-9)

”

NU ESTE CORECTĂ DECIZIA PREASFINȚILOR VOASTRE!

Prin simpla lor prezență, monahii dau pildă oamenilor despre felul cum poate fi interpretată viața, altfel decât raportând-o exclusiv la rosturile pământești. Ei propovăduiesc Evanghelia prin modul cel mai temeinic cu putință - al exemplului. Despre monahi spunea proorocul Isaia când vorbea: „*Glasul ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui!*”

Cu multă tristețe în suflet, am luat la cunoștință despre hotărârea Episcopiei Ortodoxe a Oradiei, Bihorului și Sălajului, cu privire la eliberarea din funcția de egumen al Schitului Huta a Prea Cuviosului Părinte Eftimie. De asemenea, și despre interzicerea participării și predicării acestuia în parohiile învecinate fără binecuvântarea scrisă a chiriarhului. Pretextul este că părintele Eftimie Mitra nu are studii teologice, ca și cum asta ar fi prima mare condiție în monahism. Preasfinții Voastre,

părintele Cleopa și alți sfințiți slujitori ai noștri n-au avut școală mai deloc, dar s-au arătat aleși povățuitori ai neamului și neprețuiți rugători!

Ne întrebăm cu durere în suflet, de ce acest cuvios părinte trebuie să sufere de pe urma ecumenismului dorit de mai marii bisericii noastre ortodoxe? Așa ne păstrăm noi, oare, credința noastră strămoșească, credința plătită cu jertfe de sânge de Sfinții noștri Martiri și Mărturisitori? Din păcate, conducerea Episcopiei Bihorului nu ține cont de ceea ce spune Scriptura, și anume: *„Drept aceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său”* (Fapte 20.28).

Această conducere uită de Canonul 58 Apostolic, care vorbește despre *„datoria sfântă a ierarhilor de a învăța poporul în credința lui în dogmele drepte credințe și să-l conducă la credința adevărată!”* După cum se știe, canoanele leagă conținutul adevărului de credința care trebuie transmisă credincioșilor, constând în învățătura revelată păstrată în Sfânta Scriptură, statornicită prin canoanele 60, 85 Apostolice, 2 Trulan, 59 și 61 Laodiceea, 24 Cartagina, 91 Sfântul Vasile cel Mare și să urmeze predania dată de Sfinții Părinți.

Conducerea Episcopiei uită de afurisenia care se poate pune asupra celor care nu îi feresc pe credincioși de erezii și nu îi întăresc în credință. De ce îi prigoniți pe mărturisitorii credinței ortodoxe? Acest Preacuvios Părinte Eftimie este printre puținii care luptă împotriva ecumenismului. Nu este corectă decizia Preasfinților Voastre!

De peste 70 de ani, Ortodoxia participantă la mișcarea ecumenistă se face părtașă la rătăcire. Mișcarea ecumenistă a susținut toate guvernele de stânga și s-a ferit să ia apărarea preoților și a credincioșilor martirizați pentru dreapta credință. Sfinții Părinți de la Muntele Athos numesc mișcarea ecumenistă cea mai mare erezie a secolului nostru.

Despre ecumenism părintele Cleopa vorbește: „Biserica neortodoxă nu va renunța niciodată la credința ei ca să vină la Biserica Ortodoxă, niciodată nu va exista o unire între biserici. Dacă Sfinții Părinți întruniți la cele 7 Soboare ale Bisericii și cele 11 Sinoade Locale în primele veacuri creștine nu ar fi vegheat asupra apărării dogmelor și învățăturilor drepte credințe ortodoxe, noi, astăzi, poate nu mai eram creștini ortodocși. Deci, să fim cu luare aminte ca jertfa sfinților noștri părinți să nu fie zadarnică. Astfel, ne pierdem și noi mântuirea și îi dezbinăm și pe credincioșii Bisericii Ortodoxe atât de statornici, evlavioși și devotați!”

Părintele Dumitru Stăniloae, de asemenea, atrage atenția asupra metodei Bisericii Catolice de a camufla cât mai abil încercarea de a adormi conștiințele ortodoxe sub masca „nobilă și generoasă” a ecumenismului!

Tot pe această cale, dorim să atragem atenția asupra faptului că ieromonahului Visarion Tuderică, tot de la Schitul Huta, i se interzice să urmeze medicina. De asemenea, pe raza satului Fiziș, localitate aparținătoare de comuna Finiș, la fel ca Schitul Huta, nu se acordă binecuvântare pentru întemeierea unei obști monahale de maici. De ce? Probabil pentru că și creștinii ortodocși din Fiziș, la fel ca și cei din împrejurimi, luptă să-și păstreze credința ortodoxă strămoșească!

Nădejdea noastră este ca preoții, credincioșii și monahii să ceară Patriarhiei Ortodoxe Române să părăsească mișcarea ecumenistă, în care se prăbușesc unii preoți și chiar ierarhi, căutând mai mult slava oamenilor, decât slava lui Dumnezeu.

Părinte Eftimie, cu noi este Dumnezeu, să nu ne temem de ceea ce ne vor face oamenii!

Semnează,

**Un grup de credincioși ortodocși din comuna Finiș, localitatea
Beiuș și celelalte împrejurimi ale Beiușului**

✠

”

*Deci Pilat i-a zis: Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te eliberez și putere am să Te răstignesc? Iisus a răspuns: N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dat ție de sus. De aceea cel ce M-a predat ție mai mare păcat are. Pentru aceasta, Pilat căuta să-L elibereze; iar iudeii strigau zicând: Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului. Deci Pilat, auzind cuvintele acestea, L-a dus afară pe Iisus și a șezut pe scaunul de judecată, în locul numit pardosit cu pietre, iar evreiește Gabbata.
(Ioan 19.10-13)*

”

JOCURI DE CULISE

Episcopul Sofronie Drincec își pune în aplicare o tactică diplomatică

Cristian Marc

In urma prezentării în presa locală a evenimentelor legate de abuzul în funcție a PS Sofronie în cazul demiterii părintelui Eftimie Mitra, Episcopia Oradiei a și luat măsurile de rigoare. Prima măsură a fost aceea că ierarhul a dat poruncă părintelui Eftimie să nu mai răspundă presei la nici o întrebare. În cazul în care presa va publica vreo informație legată de acest subiect, părintelui Eftimie i se va întocmi dosar pentru caterisire pe motivul că nu a făcut ascultare.

A doua măsură a fost aceea de a i se propune părintelui Eftimie să plece de bună voie din eparhie, cu toate că în zona Beiușului are aproximativ 300 de fii duhovnicești. Astfel, părintele Antim (cunoscut cu numele de Ionuț Oprea), mâna dreaptă a PS Sofronie, l-a invitat pe părintele Eftimie în biroul vicarului Mihail Tărău, unde i-a propus să-și ceară singur ieșirea din eparhie și să plece în liniște, fără a spune nimănui de această discuție. De acest lucru nu este străin nici protopopul Beiușului, părintele Ioan Balint, și nici eclesiarhul catedralei din Oradea, părintele Antonie Pinta, care au fost de față la discuție.

Părintele Eftimie a refuzat să ceară ieșirea din eparhie, spunându-i lui Antim: „Nu semnez așa ceva. Nu îmi părăsesc

credincioșii”. Auzind acestea, părintele Antim l-a amenințat pe Eftimie că dacă nu va pleca de bună voie, va fi trimis în consistoriu la Patriarhie, pe motiv că a părăsit mănăstirea fără binecuvântarea episcopului. Martori în acest sens s-au pus protopopul de Beiuș, părintele Ioan Balint, și părintele Antonie Pinta din Oradea, care au declarat că, în timp ce îl căutau pe părintele Eftimie la schit, acesta era în satul vecin, la Fiziș. Oamenii lui Sofronie caută motive serioase să îl pună la punct pe părintele Eftimie, deja pornindu-se un război în toată regula, în care ambițiile ierarhului sunt mai presus de orice. Cu toate că majoritatea preoților și credincioșii din zona sunt de partea lui Eftimie, pentru cei de la Episcopia Oradiei asta nu mai contează absolut deloc.

A treia acuzație adusă părintelui Eftimie e aceea că a colaborat cu anumite secte, cum ar fi „Biserica secretă”. Cu toate că părintele Eftimie a declarat că nu are nimic în comun cu această sectă, părintele Antim insistă să aducă în continuare această acuză. Pentru a-i închide gura lui Antim, părintele Eftimie a dat în scris o declarație că nu are nici o legătură cu această sectă și a cerut ca acuzele să fie dovedite. Nici până astăzi oamenii episcopului nu au reușit să-și argumenteze acuzațiile.

Nefiind vinovat, părintele Eftimie a cerut scuze că a furnizat informații presei legate de prigonirea sa, dând dovadă de smerenie și înțelepciune. În ceea ce privește ecumenismul, părintele Eftimie a refuzat să își retragă cuvintele, susținând că aceasta este mărturisirea sa de credință. De asemenea, din ziua în care a primit decizia chiriarhală de a fi destituit, a predat părintelui Visarion Tuderici conducerea schitului, rămânând în propria ctitorie ca un simplu viețuitor, fără a face vreo contestație forurilor ierarhice superioare sau a-l acționa în instanță pe PS Sofronie pentru abuzul în funcție și nedreptatea făcută.

Ziarele care au avut curajul să prezinte acest subiect sunt *Bihoreanul* și *Crișana*. ✽

© Bogdan I. Stanciu

”

Și era Vinerea Paștilor, cam la al șaselea ceas, și a zis Pilat iudeilor: Iată Împăratul vostru. Deci au strigat aceia: Ia-L! Ia-L! Răstignește-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Arhiereii au răspuns: Nu avem împărat decât pe Cezarul. Atunci L-a predat lor ca să fie răstignit. Și ei au luat pe Iisus și L-au dus ca să fie răstignit.

(Ioan 19.14-16)

”

„OCHIUL DRACULUI“ A DEZBINAT CLERICII BIHORENI

Alex Muscaliu

Războiul pe retrocedări între clericii Bisericii Ortodoxe Române și cei ai instituției similare greco-catolice durează de foarte mult timp dar, din cauza intereselor unora dintre ei, au fost create alianțe care au dezbinat instituția sfântă ortodoxă. Unul dintre conflictele de amploare a avut loc în Bihor, unde Ieromonahul Eftimie Mitra - starețul mănăstirii Huta, a fost eliminat în urma unei alianțe mai mult sau mai puțin cunoscute, între reprezentanții Bisericii Ortodoxe și cei ai Bisericii Greco-Catolice.

Concret, deși Eftimie a crezut că a fost dat afară de către PS Sofronie din cauza remarcilor sale negative referitoare la

ecumenism (mișcare religioasă ce urmărește scopul de a unifica toate bisericile așa-zis creștine, n.ed.), adevăratul motiv al demiterii sale a fost refuzul predării terenurilor pe care se află mănăstirea ce o conduce.

În fapt, totul a început din momentul în care preotul Dumitru Sălăjan a renunțat la ortodoxie. El a fost caterisit pentru apostazie, adică în termeni populari, a trădat credința, după ce a trecut, împreună cu enoriașii săi, la greco-catolicism înaintea Paștelui din anul 2006. Motivele invocate de către Sălăjan au fost problemele pe care le-a avut cu Episcopia Ortodoxă Oradea.

Împreună cu el, dintre cei aproximativ 400 de localnici pe care îi păstorea, 350 au semnat tabelul de trecere la Biserica Greco-Catolică, fiind nemulțumiți de nedreptățile pe care Episcopia Oradea le-a pricinuit păstorului lor. Dorința de mutare a sătenilor a fost acceptată și astfel a fost constituită legal o nouă parohie. Mai grav este faptul că locașul de cult construit pentru Biserica Ortodoxă a devenit proprietatea Bisericii Greco-Catolice, instituția din urmă motivând că, datorită faptului că a fost construit de către enoriași, ei au tot dreptul să o păstreze.

Întreaga manevră a fost făcută, susține presa locală, profitând de neînțelegerile dintre săteni care, în loc să fie amortizate de păstor, au fost amplificate și au degenerat într-un scandal care a determinat populația să treacă la catolicism. Sălăjan, imediat după ce și-a schimbat credința, a fost numit, datorită „revelației” pe care a avut-o și populației pe care a convertit-o la catolicism, în funcția de inspector peste pădurile și domeniile recent dobândite de greco-catolicii din Bihor.

Apoi, pentru a-și consolida poziția în rândul instituției religioase la care a trecut, Sălăjan i-a făcut o vizită lui Eftimie Mitra în încercarea de a-l convinge să renunțe la credința ortodoxă și să intre în rândurile catolicilor, căci „*se schimbă doar stăpânul, nu și biserica*”. Persoana care trebuia convinsă era cea care, în 1991, a obținut dreptul de proprietate asupra poienii „Toplița”.

Dumitru Sălăjan: „Nu vezi că Dumnezeu e doar în predici?”

„...*Restul se rezumă doar la bani*”. Totodată, Eftimie este omul care, împreună cu ieromonahul Visarion Tudorici, conduce schitul Huta - o bucată de 3,8 hectare de pământ care se află situată în mijlocul terenurilor câștigate de greco-catolici. Astfel, pentru Sălăjan, mănăstirea din Huta reprezenta „cireșa de pe tort” deoarece, prin obținerea ei, Biserica Catolică obținea controlul total în zonă, aceștia nemaiaivând astfel problema unui locaș ortodox care să le creeze probleme.

Într-una din discuțiile pe care Dumitru Sălăjan le-a avut cu Eftimie, primul, folosindu-se de vorbe necuvenite unui păstor și în încercarea de a-l converti pe conducătorul Mănăstirii Huta, i-a spus: „*Mă, și la musulmani dacă aș trece, oamenii ăștia ar veni după mine. Numai că musulmanii n-au păduri*”.

Ba mai mult, într-un gest de blasfemie necuvenită unui preot, Sălăjan a mai spus: „*Hai și tu la noi, te fac administrator peste tot ce vezi aici. Trebuie să dispară Cărțile Funciare care ne încurcă, după care primești o mașină ca lumea. Ești naiv, nu vezi că Dumnezeu e doar în predici? Restul se rezumă doar la bani*”. Eftimie, neinteresat de oferta pe care „trădătorul” i-a făcut-o, i-a spus că acest lucru nu se va întâmpla și că, dacă are vreun gând cu terenurile pe care se află locașul său de cult, trebuie să știe faptul că a cerut prin justiție o ordonanță de interdicție de tăiere a brazilor din teritoriul mănăstirii, până la definitivarea proceselor pe rol. Enervat peste măsură de afirmațiile lui Eftimie și de refuzul acestuia, Sălăjan l-a amenințat și i-a spus că se va folosi de relațiile pe care le are și îl va pune la punct.

După discuția tăioasă, Sălăjan a părăsit schitul ortodox și nu s-a mai întors, dar, după cum vom relata în continuare, a reușit, prin înțelegerile cu mai-marii Bisericii Ortodoxe, să îl elimine din „jocul spiritual” pe preotul din Huta.

Eftimie, demis pe baza înțelegerilor dintre Sofronie, Biserica Catolică și Sălăjan

După amenințările lui Sălăjan, Biserica Catolică, realizând că Eftimie nu va renunța la ortodoxie pentru bani, a recurs la un plan care nu putea da greș. Folosindu-l pe Sălăjan care, datorită credinței sale inițiale, avea cunoștințe în rândul mai-marilor Bisericii, a pus la cale un pact cu Prea Sfințitul Sofronie. Acesta din urmă, după eliminarea lui Eftimie, avea să câștige echivalentul în bani al unor terenuri pe care greco-catolicii le ceruseră în instanță, întreaga afacere făcându-se sub forma unui tratat de „*pace și bună-înțelegere*” între cele două biserici.

PS Sofronie, profitând de ideile tradiționaliste ale lui Eftimie, a izbândit să-l stigmatizeze și să-l demită de la Mănăstirea Huta. Realizând că a fost eliminat din rândurile preoților din cauze nu tocmai creștinești, Eftimie a redactat o scrisoare deschisă în care a povestit modul în care a fost înlăturat pe nedrept de la conducerea Mănăstirii Huta.

Într-o primă instanță, întregul conflict a pornit, potrivit spuselor lui Eftimie, în data de 31 octombrie 2007, la întrunirea ecumenică la nivel de dialog interconfesional între ortodocși și greco-catolici. Prima sămânță de conflict a avut loc în momentul în care Eftimie Mitra l-a întrebat pe episcopul greco-catolic unit cu Roma „*Cu ce gânduri ați venit?*”, răspunsul fiind că a venit cu gânduri bune, dar, potrivit scrisorii, între cele două instituții bisericești existau procese care durau de foarte mult timp și care aveau ca țintă o serie de terenuri din zonă.

Curiozitatea manifestată de ieromonah a fost catalogată de PS Sofronie drept „*obraznicie*”, deoarece episcopul greco-catolic era un invitat. După acest incident, toată lumea s-a așezat în sală și au început negocierile pentru un număr mai mare de terenuri, biserici și case parohiale, motiv pentru care părintele Eftimie,

așezat în primul rând, i-a șoptit unui prieten de-al său că pretențiile pe care greco-catolicii le-au emis sunt exagerate.

Discuția însă a fost auzită de Prea Sfințitul Sofronie care, în mijlocul ședinței, i-a criticat dur pe cei doi „comentatori”, spre satisfacția episcopului greco-catolic. Întâlnirea s-a desfășurat în continuare, între ierarhi fiind semnat un document prin care-și recunoșteau reciproc „*demnitatea ecleziastică*”.

După acest eveniment, a urmat un altul, petrecut în data de 13 noiembrie 2007 unde, în cadrul unei ședințe preoțești la Beiuș, PS Sofronie a prezentat aspectul pozitiv al ecumenismului și necesitatea înființării unor episcopii și mitropolii ortodoxe peste Prut. Tot în acest context, PS Sofronie a explicat faptul că există mai mulți preoți „răzvrățiți” care nu sunt supuși Sfântului Sinod, în ceea ce privește ecumenismul.

PS Sofronie: „90% din monahii din România sunt analfabeți și inculți“

Astfel a fost pomenită Mănăstirea Petru-Vodă, pe care a caracterizat-o drept „turbulentă”. Majoritatea celor prezenți la întâlnire a spus că 90% din călugări și călugărițe sunt împotriva acestui fenomen, în replică Sofronie declarând că: „*Nu mă miră, deoarece 90% din monahii din România sunt analfabeți și inculți*”.

Ba mai mult, preoții prezenți au mai adăugat că multe dintre cărțile care luptă împotriva ecumenismului sunt apărute cu binecuvântarea unor membri ai Sfântului Sinod, Sofronie amenințând din nou: „*dacă acești ierarhi vor mai da binecuvântare pentru astfel de cărți, se vor trezi mutați de canon la mănăstire*”.

Supărat de cele spuse de Sofronie, Eftimie s-a ridicat, luând cuvântul în apărarea colegilor. Nici nu a apucat să spună bine ce avea de spus, căci a fost întrerupt de către Prea Sfințit: „*Tu să taci. Știi ce duh te stăpânește. Vorbim după ședință între patru ochi*”.

În discuția din biroul PS Sofronie, acesta i-a spus părintelui Eftimie: „*Tu ca și monah trebuie să fii smerit și nu să mă contrazici pe*

mine. Eu sunt episcop”. După aceste cuvinte, ierarhul nu a mai spus nici un cuvânt și a lăsat lucrurile să curgă de la sine, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

În ziua ce a urmat, Eftimie a primit hotărârea episcopului prin care a fost demis din funcția de egumen, interzicându-i-se explicit de a mai sluji și predica în satele învecinate.

PS Sofronie nu poate fi contactat

Oricât de bună ar fi imaginea celor care se află la conducerea Episcopiei Oradiei, aceștia nu sunt nici pe departe ceea ce par.

Astfel, Eftimie cel neecumenist a arătat, prin faptele sale, că manevrele care au loc în rândul înaltelor fețe bisericești sunt destul de necreștine și că interesele „pământești” primează în fața credinței.

În încercarea de a afla un motiv oficial pentru care Eftimie Mitra a fost demis din funcția pe care o deținea, reporterii „*Interesul Public*” au contactat telefonic Episcopia Ortodoxă Română a Bihorului, Oradiei și a Sălajului. Aici, după ce li s-a făcut legătura telefonică dintr-o parte în alta, s-a ajuns la Biroul de Presă. O domnișoară care făcea parte din această structură, după ce a auzit subiectul care se vrea a fi discutat cu PS Sofronie, a exclamat: „Aoleu”, după care a explicat că ierarhul este într-o ședință.

Totodată, coincidența a făcut ca purtătorul de cuvânt să fie acasă suferind de pneumonie și să nu poate vorbi la telefon, deoarece mobilele instituției au fost tăiate din cauza neplății facturilor. Într-un final s-a convenit ca, pentru a putea afla ceva răspunsuri, să ni se facă legătura cu secretarul personal al Prea Sfințitului, Cristian Rus. Însă acesta a declarat că nu poate spune nimic deoarece „*din păcate, eu nu am calitatea să vă spun*” . ✠

© BIHOREANUL – săptămânal de Oradea

”

*Și ducându-și crucea, a ieșit la locul ce se cheamă al Căpățânii, care evreiește se zice Golgota, unde L-au răstignit, și împreună cu El pe alți doi, de o parte și de alta, iar în mijloc pe Iisus. Iar Pilat a scris și titlu și l-a pus deasupra Crucii. Și era scris: Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor! Deci mulți dintre iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Și era scris: evreiește, latinește și grecește. Deci arhierii iudeilor au zis lui Pilat: Nu scrie: Împăratul iudeilor, ci că Acela a zis: Eu sunt Împăratul iudeilor. Pilat a răspuns: Ce am scris, am scris.
(Ioan 19.17-22)*

”

DESPRE PRIGONIREA PĂRINTELUI EFTIMIE MITRA SAU DESPRE DETURNAREA IUBIRII

Oana Iftime

Dacă nu aş fi împotriva superstițiilor și a propagării lor, aş zice că ziua de marți, 13 noiembrie a fost cu adevărat fatidică. O zi în care ne-am străduit a mânia pe Dumnezeu, cu anumite accente particulare.

A fost ziua noii exilări a Sfântului Ioan Hrisostomul, dar și a începutului prigonirii părintelui Eftimie Mitra (pentru detalii, căutați pe net, după numele părintelui și veți găsi întreaga poveste). Ce au în comun cele două fapte și de ce le-am încadrat la „accente speciale” în încercarea de a ne prăbuși „cerul în cap”?

Ambele stau sub semnul ecumenismului. Cum ar trebui să arate, după dreptate, acest semn, nici nu vreau să mă gândesc. Afirm, însă, că cel al Crucii Mântuitorului nu are cum fi, în mod cert. Nu avem aceleași idei, despre Cruce, ortodocșii și ceilalți „creștini”- nici despre motivele Răstignirii, nici despre cum ar trebui să ne închinăm, iar unii pur și simplu reneagă Crucea, cu totul. Neavând aceeași raportare, același înțeles al Crucii, cum de ne numim cu toții creștini, în primul rând, și cum de pretendem a avea ca simbol al dialogului ecumenic un semn în care fiecare vede altceva? Iertare, dar pare grozav de illogic, de calp, de jalnic. Așadar, aș zice că se respinge, de drept, propunerea de simbol al dialogului interconfesional.

Or, dacă nu simbolul creștin prin excelență, atunci ce punem acolo, oameni buni? Și, poate ceva la care nu se potrivește Crucea să fie creștinesc, bun, frumos, drept?

Evident, acesta este un exercițiu retoric. Se folosește intens Crucea, ca simbol, de către organizațiile care promovează ecumenismul. Am vrut, însă, să atrag atenția asupra falsității acestei opțiuni, falsitate de care, probabil, mulți nici măcar nu-și dau seama. Cruce nu înseamnă numai două bețe sau două linii așezate în unghi drept, ci infinit mai mult, după cum infinită este și dragostea dumnezeiască din care am primit-o. Ca ortodocși, ar trebui să avem idee de diferența dintre închinarea dreaptă și cea strâmbă. A te închina nu înseamnă în niciun caz a mângăli prin aer ceva la care nu te raportezi cu sufletul. Acea este un fel de măsură muzicală de 4/4, văzută în oglindă, nu Sfânta Cruce.

Crucea cea adevărată se face cu trupul și cu sufletul, și asupra amândouă. Nu cu mintea în vacanță, ci fiind conștienți de semnul sfânt, de ceea ce s-a făcut pentru noi prin Cruce, de faptul că fiecare însemnare este mărturisire a Dumnezeuului Adevărat și chemare a Lui. Crucea nu este un simplu simbol cultural, ci mântuitorul semn, care sfințește, care alungă răul, cu „nebiruită și dumnezeiască putere”. Având acestea în minte, cum ar mai îndrăzni cineva să folosească tocmai Crucea pe post de simbol al

unei mișcări care cocoloșește neadevărul strecurat în credință?? Se vede, însă, că nu se gândesc la nimic din toate acestea. Altfel, li s-ar cutremura sufletul și n-ar mai îndrăzni.

Să revenim la cronică zilei de 13 noiembrie. Relatarea faptelor care îl implică pe părintele Eftimie nici măcar nu pare halucinantă. Cel puțin în ceea ce mă privește, pot spune că mă așteptam la asemenea lucruri, având în vedere ardoarea cu care se promovează, din ce în ce mai des, ecumenismul. Deși mă așteptam, tristețea tot a venit, peste mine, exact ca atunci când știi că undeva este război și că mor oameni și, deodată, ți se arată, la știri, fotografia unuia dintre cei uciși. Impactul personalizării, al identificării precise a cuiva care tocmai a lăsat gol un loc, în lume, în chip iremediabil. Iată, am spus, o victimă nominalizată a războiului nevăzut, de pe unul din fronturile principale.

Citim că părintele a participat, pe 13 noiembrie, la o întâlnire a preoților, unde a fost admonestat de către ierarhul său pentru poziția antiecumenistă. A doua zi, pe 14, părintele Eftimie a fost depus din funcția de egumen și plasat sub interdicția de a mai predica în satele învecinate schitului în care viețuiește. Evident, pretextele oficiale din actul de depunere sunt cu totul altele, anume că părintele nu ar avea studii teologice, ceea ce, până în 13 noiembrie 2007, nu constituise un impediment. Și, de altfel, lipsa studiilor teologice formale (în toate sensurile termenului) nu a împiedicat pe cei meritoși înaintea lui Dumnezeu să fie stareți și/sau călăuzitori ai poporului (s-a și dat exemplul părintelui Cleopa, oierul cu două clase, îl adaug și eu doar pe cel al părintelui Porfirie).

Cum poate un episcop să poarte într-o mână Crucea și în cealaltă bâta, fără a risca să pocnească oamenii cu crucea, sau să-i binecuvânteze cu bâta? Ceea ce s-ar zice că nu se face, nici una, nici cealaltă.

Cum poate cineva să asuprească pe altul, pe motiv că acesta din urmă nu are dragoste de frați??? Chiar nu sesizează nimeni ridicolul, paradoxul, suceala nătângă a situației? Nu se vede

ingineria demonică, la lucru, încurcând mințile oamenilor? Ce se întâmplă cu noi?

Oare nu realizează, măcar cei care „l-au pus la punct” pe Eftimie cel cu gură (prea) mare că își dinamitează propria poziție, prin asemenea manifestări? Deja se simte o nerăbdare din parte promotorilor ecumenismului, care le periclitizează noul Babel, construit în ani și ani de zile, de pe vremea primelor „comisii de dialog”, termen de care, dacă ar fi să întrebăm pe vreun cetățean al cerului, cel mai probabil că va spune că nu a auzit: „Eu știu de sinoade, ce-i aia comisie de dialog interconfesional?? Mă depășește subiectul, încercați dedesubt...”

Râdem cu fiere, pentru a nu plânge cu lacrimi de sânge. Poate, cine știe, ceva va avea, totuși, impact? ... Ironia, dacă nu tonul serios, trasul copilăresc - răutăcios de mâneacă, dacă nu abordările retorice standard...Ce să mai facem, dragilor, ca să vă deșteptați? Să nu vă îndoiiți că intenția de dincolo de toate acestea este curată, chiar dacă vă exasperează figurile noastre, vocea noastră, stilul, sau mai știu eu ce. Suntem cu toții oameni, ai Aceluiași Dumnezeu și e sfâșietor să vezi cum cineva este deturnat, „scăpat” din năvodul iubirii adevărate. Nu e libertate în larg, de data aceasta, ci moarte, mișună prădătorii pe acolo. Mai bine vă lăsați prinși, de Cel Care umbla cu pescarii și Care prin Apostoli a vânat lumea, cum spune troparul Ortodoxiei. O singură plasă are, nu mai multe, o singură Biserică, nu n^x, în funcție de ce nouă „grupare creștină” se mai înregistrează la stat.

Se vorbește atâta de iubire, pe care s-ar întemeia ecumenismul și pe care nu ar avea-o antiecumeniștii. Dar, este aceasta iubire, sau o batjocorire a ei?

Amintiți-vă, ereziile sunt numite și bârfe, fiind defăimări ale Adevărului, iar începătorii ereziilor sunt numiți de către Biserică „bârfitori”. Nu vorbim despre „neînțelegeri”, „erori”, teologia nu este filozofie sau știință, iar Dumnezeu nu este un concept abstract sau un sistem de ecuații, ci Persoană, pe care ereticii O clevetesc, despre care spun lucruri neadevărate, lucruri prin care

îndepărtează pe oameni de El. Recunoașteți trăsăturile și „funcțiile” clevetirii, ca și colportare de neadevăruri, ducând la dezbinare?

Cum se face că atunci când cineva insultă pe mama sau pe tatăl nostru, soția, soțul, fratele, sora, fie și pe vreun prieten de care nu ne leagă sângele, sărim în sus, reacționăm, nu acceptăm, vociferăm, ba, mai dăm și cu pumnul, uneori? Iar atunci când ne este insultat Tatăl nu mișcăm nici limba, nici vreun deget? Mânia față de insultarea unui om se poate întemeia pe orgoliu, și nu pe iubire rănită, dar nu cred că se poate pretinde, în nici un caz, că iubirea lipsește cu totul. Mânia față de insultarea lui Dumnezeu este curată și arde numai din iubire. Este, poate, unul dintre cele mai lipsite de osteneală moduri de a ne apropia de mântuire, n-avem a da decât vorbe, fie și o singură frază de împotrivire la hulă.

Dar iată că nu ne cuprinde, mânia aceasta, ci lăncezim fără de grijă, între o mâncărică gustoasă și un talk-show. Vorbele cu pricina ar costa, se vede că, de fapt, cu mult mai mult decât îmi închipui, în naivitatea mea. Dacă cineva ne va lua drept bigoți? Sau necivilizați? Dacă se supără cutare cunoscut, care nu este ortodox? Dacă se supără altul, care se consideră ortodox, dar ecumenist?

Iar unii chiar cred sincer că a lăsa pe ceilalți să stăruie în păreri greșite despre credință înseamnă iubire. „Doar”, zic ei, „Dumnezeu e bun, nu poate lipsi pe oameni de mântuire fiindcă nu sunt ortodocși, ci tot vreun soi de creștin”. Așa ceva zicea și Origen, propagând ideea de apocatastază, de mântuire universală, inclusiv a demonilor, la sfârșitul lumii. Și a fost condamnat, firește, ca eretic, de către Biserică. De ce, dacă ideile sale erau atât de generoase, de pline de iubire, iar iubirea este de la Dumnezeu și a lui Dumnezeu prin excelență? Voi oferi un indiciu simplu - Hristos Însuși vorbește despre focul cel veșnic, în Evanghelie, așadar, cum să aibă dreptate Origen și cum să fie considerat dreptcredincios cineva care dezmente spusesele Mântuitorului?

Și mă tem că aceeași este situația cu fiecare „deosebire” de credință în parte. Fiecare idee de acest gen face mincinos pe Hristos, sau pe Duhul Sfânt, care a inspirat pe sfinții care ne-au lăsat învățătura de credință ortodoxă. Or, cum să contrazici, să faci mincinos, pe Adevărul, oameni buni? Ce întreprindere aberantă este aceasta? Cum să te faci mai cunoscător decât Dumnezeu Însuși, „răscroind” ceea ce El și nu altcineva a lăsat?

Revenind la iubire, cred că răspunsul este clar. „Iubirea” ecumenistă nu este iubire, ci o batjocorire a ei.

Nimic din ceea ce batjocorește pe Dumnezeu nu are cum fi adevărat și în sensul său propriu, nici „iubirea”, nici „bunătatea”, nici „frumusețea”. Vezi și „bunătatea” din care unul ajută pe altul la păcat, spre despărțirea de Dumnezeu, care este Bunătatea, sau „arta” hulitoare, demonică, pretinsă a fi „frumusețe”.

Nimic din ceea ce batjocorește pe Dumnezeu nu are cum fi spre binele omului, binele cel adevărat, cel din veci, nu mincinosul răsfăț al unei societăți oarecare. Cordialitatea ecumenistă, întemeiată fiind pe ne iubirea de Dumnezeu este iluzie demonică, întovărășire la păcatul hulei, falsă bună-înțelegere păstrată în numele unei răstălmăciri a unui fundament al creștinismului. Dacă iubesc, dintâi pe Dumnezeu, după poruncă, apoi pe aproapele meu, mă voi strădui să-i deschid acestuia ochii, atunci când umblă să-l înșele falsele iubiri.

După cum a încercat a-și însuși Crucea, ca fur de cele sfinte, ecumenismul a încercat a-și însuși iubirea. Nici una, nici cealaltă nu sunt cele adevărate și mântuitoare.

După cum se îmbracă diavolii în „lumină”, spre înșelarea oamenilor trufași, s-a îmbrăcat și ecumenismul în „iubire”, spre înșelarea tot a celor cu iubire de sine. Fiindcă acesta este, cel mai probabil, motivul adânc pentru care cineva ar susține ecumenismul - iubirea de sine. Iubirea de sine, care „protejează” pe om de eventualele conflicte în care l-ar implica mărturisirea. Iubirea de sine, care este satisfăcută de avantajele materiale care ar putea decurge din susținerea ecumenismului. Iubirea de sine,

piedica dintâi în calea Iubirii adevărate, venind să ne lumineze sufletul și să ne răpească lui Hristos Dumnezeu. Deja nu prea mai cred în ecumenistul naiv, o fi existând, dar și în acest caz tot vinovat este, fiindcă nu pune mâna să afle învățătura Bisericii.

În orice caz, nu pe părintele Eftimie îl plâng, în aceste zile, ci pe noi, ceilalți. Părintele se va număra printre cei prizoniți pentru Hristos, a căror plată multă este în ceruri. Unde ne vom număra noi, dacă nu ne lepădăm de toropeala ucigătoare de suflet în care ne aflăm, este altă poveste, de semn complet opus.

Hai să ne trezim! Să nu ne mai lăsăm drogați cu vorbe de „dragoste” mincinoasă. Suntem oameni, avem rațiune, ne iubește nemărginit Dumnezeu, și noi suntem capabili, din fire, de iubirea cea adevărată, de ce să ne pierdem în amăgiri?

Hai să alungăm demonii, cu semnul cel drept al Sfintei Cruci, pe care să nu îndrăznim a o folosi ca simbol al ne iubirii și nici să mai lăsăm pe alții să facă asta.

Oameni cu care am mai discutat îndemneau la rugăciune. Desigur, și la rugăciune îndemn și eu, măcar că mi se pare ușor truistic, sau, altfel spus, ce este acela creștinul care nu se roagă. Dar rugăciunea nu exclude acțiunea de a lua atitudine prin viu grai sau în scris. Dacă sfinții martiri s-ar fi rugat, numai, în sufletul lor, în timp ce cu mâna ar fi adus jertfă demonilor... Sau dacă Sfinții Părinți nu s-ar fi împotrivit ereticilor, ci numai s-ar fi rugat, în timp ce aceia umblau prin cetate, smintind lumea...

Și degeaba ar veni cineva să-mi atragă, „smerit”, atenția, că pretind să ne raportăm la sfinți, fiindcă, dragilor, din dar de la Dumnezeu, însă și cu faptele lor s-au sfințit, aceia. Nu au așteptat să devină sfinți (eventual, să-și dea seama că au devenit...) pentru a face faptele credinței, între care împotrivirea la hulă. În afară de asta, atrag și eu atenția că ortodoxia ne „pretinde”, de fapt, ceva încă și mai „deplasat”- a ne raporta la Însuși Hristos. Sau, cumva, trebuie să așteptăm, în chip aberant și hulitor, să devenim dumnezei, ca Acela, prin fire, pentru a încerca să urmăm modelul Mântuitorului? Periculoasă gândire. Să nu fie! Să nu mai fie, în

general, nimic din toate acestea - falsa iubire, falsa bunătate, falsa frumusețe, falsa dreptate, falsa smerenie, falsa ascultare și orice altă sucire demonică a valorilor creștine.

Iubirea adevărată nu arată neiubitor pe Dumnezeu fiindcă a gătit focul cel veșnic, demonilor și următorilor lor de bunăvoie.

Bunătatea adevărată nu-L arată pe El ca lipsit de bunătate, fiindcă nu se vor mântui toți oamenii, indiferent de credință.

Frumusețea adevărată nu arată ca urâcioase învățătura sau slujirea ortodoxă, umblând să le facă „operații estetice”, după gustul demonilor.

Dreptatea adevărată nu nedreptățește pe Dumnezeu.

Smerenia adevărată nu zace pe sine, lăsând să fie hulit Cel Care pentru noi S-a smerit până la moarte.

Iar ascultarea adevărată se face dintâi față de Dumnezeu. ✖

”

După ce au răstignit pe Iisus, ostașii au luat hainele Lui și le-au făcut patru părți, fiecărui ostaș câte o parte, și cămașa. Dar cămașa era fără cusătură, de sus țesută în întregime. Deci au zis unii către alții: Să n-o sfâșiem, ci să aruncăm sorții pentru ea, a cui să fie; ca să se împlinească Scriptura care zice: „Împărțit-au hainele Mele loruși, și pentru cămașa Mea au aruncat sorții”. Așadar ostașii aceștia au făcut.

(Ioan 19.23-24)

”

DEZAMĂGIRE CRUNTĂ LA ORADEA²

Dan Ciachir

La 1 ianuarie anul acesta (2007), Prea Sfințitul Ioan Mihălțan, episcopul Oradiei, a găsit de cuviință să se retragă din scaun, întrucât împlinise vârsta de 80 de ani. Am avut intenția să-i consacru un medalion acestui ierarh cultivat, care vorbește o fermecător de curată limbă românească; de formație profesor teolog. Regret că nu am apucat să îmi pun în practică intenția, mai ales că îi

² Articol preluat de la adresa <http://www.ziua.ro/display.php?data=2007-07-26&id=224440>

datorez câteva ceasuri de convorbiri pe cât de plăcute, pe atât de folositoare.

După retragerea Prea Sfințitului Ioan Mihălțan, a fost ales și apoi instalat la cârma eparhiei care cuprinde județele Bihor și Sălaj, în primăvara aceasta, Prea Sfințitul Sofronie Drincec, fost titular al mini-eparhiei Gyula, păstor al comunității românilor din Ungaria. Alegerea sa a constituit o satisfacție unanimă. În sfârșit, un ierarh tânăr, unul care studiasse Medicina, iar apoi fusese ucenicul marelui stareț Sofronie de la Essex (aceiași care l-a format și pe Părintele Rafail Noica). Bucuros am fost și eu. Avusem prilejul să-l cunosc la Curtea de Argeș în urmă cu șase ani. Impresie superlativă.

Aflu că, în decurs de câteva luni, PS Sofronie, ierarhul smerit și deschis, la care ușor nepotrivite mi se păreau doar burticica de fișpan și Mercedesul de culoarea prunei vineții, cam lung, a intrat cu buldozerul în clerul eparhiei. Patru protopopi schimbați, iar al cincilea, protoiereul de Beiuș, își așteaptă rândul, după ce noul chiriarh s-a dispensat de un om de o reală personalitate și valoare bisericească: părintele vicar Vasile Bota, om tânăr, de 42 de ani, ctitorul impunătoarei biserici *Sfântul Andrei* din Oradea...

În urmă cu doi-trei ani am străbătut toate protopopiatele Episcopiei Oradiei; aș îndrăzni să spun că le cunosc mai bine decât proaspătul lor episcop. Mi-am notat atunci că din cele 67 de parohii ale protopopiatului Marghita, doar jumătate din ele aveau peste o sută de familii. Măsura abnegației preoțești extreme am avut-o însă în satul Reghea, parohie cu numai douăzeci de familii de credincioși, unde școala se năruia, însă biserica era în curs de restaurare și repictare. Într-o altă comună, Bogăi, cei doi preoți ridicau o biserică nouă din cărămidă re folosibilă, iar în orașelul Marghita se construia o biserică frumoasă și mare din inițiativă protopopului Gheorghe Ciobai...

Câteva luni mai târziu constatam condițiile în care părintele Neamțu, cleric admirabil, realmente se „nevoia”, într-un apartament de bloc din Jibou, unde își avea sediul nou-înființatul

protopopiat... Mi-a plăcut concordia care exista la Beiuș, atât de rară la noi, între fostul protoiereu și cel nou, acela care își așteaptă acum rîndul la destituire. Le țin minte cultura duhovnicească, deopotrivă cu a tânărului secretar eparhial, părintele Varga... Mă întreb dacă nu a fost schimbată și stareța Mănăstirii Voievozi, chinovie ridicată pe ruinele unei exploatare miniere...

În acest avânt demolator, PS Sofronie nu este nici măcar original. Maestrul Dan Puric îmi spunea, indignat, că PS Lucian Mic a schimbat un stareț care în decurs de câțiva ani restaurase mănăstirea Piatra Scrisă.

Ierarhii tineri instalați în ultima perioadă nu vor să audă de continuitate. Ei se simt niște premieri care vin la putere cu propriul guvern.

Îl înțeleg până la un punct pe PS Sofronie că ține să-i înființeze o eparhie în județul Sălaj arhierelui-vicar de la Oradea, ca să rămână singur acolo.

Dar de aici și până la zicala: „*Țiganul când s-a văzut împărat, Mai întâi pe taică-su l-a tăiat*”, credeam că este o cale mai lungă. În cazul Prea Sfințitului Sofronie, desigur. ✖

”

*După aceea, știind Iisus că toate s-au săvârșit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete. Și era acolo un vas plin cu oțet; iar cei care Îl loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oțet, l-au dus la gura Lui. Deci după ce a luat oțetul, Iisus a zis: Săvârșitu-s-a. Și plecându-Și capul, Și-a dat duhul.
(Ioan 19.28-30)*

”

NOI SCHIMBĂRI ÎN EPARHIA ORADIEI

Mircea Gavra

In cuvântul de instalare, PS Sofronie Drincec, episcopul Oradiei, Bihorului și Sălajului a promis că va face „schimbări radicale”. Pe atunci am crezut că „schimbările” vor însemna relansarea valorilor ortodoxe și nu un val masiv de epurări și destituiri.

În mod antitetic, primii „incompetenți” au fost găsiți tocmai cei care l-au susținut pe noul episcop să devină întâistătător al eparhiei. O atitudine demnă au avut vicarul Vasile Bota și consilierul cultural Alexandru Mizgan, care de bunăvoie s-au retras. A urmat apoi valul de demiteri, printre care și stareții de mănăstiri care s-au împotrivit slujirii cu greco-catolicii, amintindu-l aici pe protosinghelul Timotei Mangrău, starețul mănăstirii Iz buc din protopopiatul Beiuș, care „a cutezat” să-și manifeste dezacordul față de superiorul său ierarhic când l-a

văzut pe acesta trăind în lux și mâncând doar delicatose, dar îndemnând la sărăcie și milostenie.

Schimbările promise de noul vlădică nu s-au oprit aici. În ziua de Bobotează, PS Sofronie a oficiat slujba de „sfințire” a Aghesmei Mari împreună³ cu omologul său greco-catolic, Virgil Bercea, acțiune ce a atras după sine criticile unor teologi ortodocși și nemulțumirea mai multor preoți și intelectuali din eparhia Oradiei.

Două zile mai târziu au fost schimbați din funcție patru preoți din conducerea episcopiei: secretarul eparhial pr. Liviu Ințe, inspectorul eparhial pr. Laurian Ungur, consilierul administrativ pr. Titus Scurtu și fostul exarh, arhimandritul Iorest Grebenea. Cei patru, care nu au participat la așa-zisa „sfințire” a apelor Crișului, au fost înlocuiți rapid de clerici tineri și ușor șantajabili, dacă e să ținem seama și de lipsa de experiență, dar și de trecutul pătat al unora dintre aceștia. Cum e și cazul noului exarh Antim Oprea, cel care s-a perindat prin mai multe mănăstiri, petrecându-și viața monahală mai mult în civilie decât în mănăstire (trăind comod într-un apartament din Oradea), iar în timpul Preasfințitului Ioan Mihălțan a fost oprit de la slujire pentru abateri grave de la viețuirea călugărească.

Noile schimbări au fost anunțate cu mult fast în catedrala episcopală din Oradea, în prezența credincioșilor prezenți și a celor invitați special pentru a participa la acest „moment însemnat din istoria eparhiei noastre”, după cum însuși spunea PS Sofronie Drincec.

³ Referitor la această împreună-slujire amintim Canonul 10 al Sfinților Apostoli: „*Dacă cineva s-ar ruga, chiar în casă, cu cel afurisit (scos din comuniune bisericească) acela să se afurisească*” și Canonul 45 al Sfinților Apostoli: „*Episcopul sau preotul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii, să se afurisească, iar dacă le-a permis acelor să săvârșească ceva ca și clerici (să slujească asemenea preoților dreptcredincioși) să se caterisească*”. Catolicii sunt eretici deoarece mărturisesc în credința lor învățături potrivnice dogmei ortodoxe, cum ar fi, de exemplu: filioque, purgatoriul, primatul papal, imaculata concepție, azima (în unele locuri, greco-catolicii folosesc și ei azima) etc. Aceste erezii au fost condamnate sobornicește printr-o Enciclică a Bisericii Ortodoxe semnată de toți patriarhii, la anul 1848.

Firesc, nu competența a stat la baza noilor schimbări, ci cu totul alte motive. Atât cei patru, cât și noul vicar eparhial, Mihail Tărău, afirmă că între cele petrecute la Bobotează și destituiri nu este nici o legătură. Surse din cadrul episcopiei spun că PS Sofronie a fost nemulțumit de prezența redusă, în raport cu a catolicilor, a preoților și credincioșilor ortodocși din oraș. Motivele destituirii nu se cunosc nici azi, dar cert este că noii aleși în funcțiile de secretar eparhial și consilier administrativ au participat la misterioasa „sfințire” de pe malul Crișului. Expresia de *misterioasă* nu e întâmplătoare, căci au fost și curioși care au dorit să ia din apa „sfințită” pentru a vedea dacă se strică. În mod straniu, PS Sofronie a interzis ca cineva să ia acasă vreo picătură din vasul asupra căruia a rostit împreună cu episcopul catolic rugăciunea de invocare a *Duhului Sfânt*⁴.

Mâhnit de toate aceste pogorăminte ce silnicesc dogmatic și canonic cele ortodoxe, profesorul teolog Daniel Munteanu comentează cele petrecute:

„Nu știu cum PS Sofronie Drincec poate vorbi despre iubirea de aproapele, când pe subalternii săi îi prigonește și îi tratează, de multe ori, ca pe ultimii oameni. Oare iubirea sa e doar față de puternicii zilei? Conform Canoanelor Bisericii Ortodoxe, dacă acestea s-ar mai respecta de către sinodali, ierarhii care au slujit cu catolicii ar trebui să fie caterisiți. Se spune destul de limpede, pentru cine vrea să priceapă, că slujirea cu ereticii se pedepsește cu depunerea din treaptă. Nu există vreun canon care să spună că slujirea este admisă în anumite situații, doar la ierurgii sau tedeum.

Justificările cum că *nu am săvârșit Taine, ci doar o mică rugăciune* sunt de-a dreptul ridicole. Le recomandăm celor ce au săvârșit aceste păcate să mai studieze canoanele sau să se căiască. În fața scaunului de Judecată justificările sunt inutile.” ✕

⁴ Ne întrebăm, pe care *Duh Sfânt* l-au invocat, cel care porcede numai din Tatăl sau „și din Fiul”...?

”

Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!
(Ioan 20.24-29)

”

ECUMENISMUL, ÎNTRE BUNUL SIMȚ ȘI COMPROMIS

Nicolae Artene

flând din presă despre controversele privind atitudinea P.S. Sofronie Drincec - episcopul Oradiei - față de părintele Eftimie Mitra de la Schitul Ortodox Huta, mi-a fost greu să cred că un ierarh, de la care ne-am aștepta să apere Biserica și turma pe care o păstorește, a ajuns să-i prigonească pe cei care gândesc și cuvântează cele ale ortodoxiei.

Sperând că totul este doar o exagerare jurnalistică, am dorit să aflu niște răspunsuri.

Personal i-am căutat pe P.S. Sofronie și Părintele Eftimie, dar niciunul nu mi-a oferit vreun detaliu, firesc, din motive diferite.

Părintele Eftimie primise ascultare de la mai-marii săi ierarhi să nu mai vorbească nimănui despre a sa demitere, iar la ușa

episcopiei, după ce am petrecut câteva ore bune, mi s-a răspuns sec: „*Preasfințitul e ocupat și nu vă poate primi*”.

Dacă nimeni din partea episcopiei nu a vrut să dezlege în vreun fel misterul ce plana asupra acestui subiect, am invitat atunci la discuții pe câțiva dintre fiii duhovnicești ai părintelui Eftimie, care s-au arătat deschiși să mă lămurească asupra oricăror nedumeriri.

În cele ce urmează vă prezentăm un fragment din dialogul purtat cu Ioan Brage, Violeta Abrudan și absolventa în teologie Viviana Zaharia, în data de 14 ianuarie 2008.

★

- Să intrăm în subiectul nostru propriu-zis. Cum vede părintele Eftimie ecumenismul? Ați discutat cu dânsul despre acest lucru?

- Da, am vorbit de nenumărate ori despre acest subiect, în general părintele deosebind ecumenismul în două feluri: cel oficial, care este un ecumenism al compromisurilor și cel neoficial, care este un ecumenism al bunului simț și al civismului.

- Vă rog să detaliați puțin.

- Ecumenismul oficial este cel pe care-l vedem la televizor, prin ziare, chiar și în unele biserici, unde anumiți preoți și ierarhi fac rugăciuni improvizate împreună cu ereticii, rugăciuni ce au drept mesaj „unirea credințelor”.

Aceste împreună-slujiri sunt false și teatrale, deoarece nu pornesc de la credincioși din nevoia de a se ruga cu cei alte credințe, ci este ceva organizat și susținut de sus, cu un scop străin, din păcate, de canoanele și învățăturile Bisericii Ortodoxe, care interzic limpede orice rugăciune de acest fel.

- ***Dar și Patriarhul a participat la astfel de slujbe.***

- Tocmai... Sunt mulți ierarhi astăzi în România care se supun politicii globaliste, cea care stă la baza ecumenismului oficial, așa cum până-n 1989 existau ierarhi care se supuneau politicii comuniste.

Dacă patriarhul, anumiți ierarhi sau preoți participă la rugăciunile ecumeniste, aceasta nu este o garanție că acțiunile lor sunt și mântuitoare. Prins în hora ecumenistă, orice cleric ar fi, stă în contradicție cu hotărârile Sfinților Apostoli, iar poporul credincios este pus în situația de a alege și urma două învățături total diferite: ale ortodocșilor ecumeniști sau ale Sfinților Apostoli... Și de aici vine slăbirea credinței.

Dacă înainte de 1989, unii ierarhi ai BOR prigoneau preoții care nu se supuneau politicii comuniste, astăzi, în același duh, sunt sinodali care îi persecută pe preoții care se opun globalizării ecumeniste. Deși ni se tot spune că ecumenismul înseamnă deschidere și reconciliere, din ce în ce mai des preoții și monahii care ridică semne de întrebare ecumenismului, în predici sau în scrieri, sunt catalogați de către proprii lor ierarhi drept extremiști, schismatici, provinciali, răzvrățiți sau fundamentalști.

Nu înțelegem de ce nu se discută deschis, pe față, problemele credinței, în locul folosirii neuitatului *arsenal securist* în care cei „tradiționaliști” sunt avertizați, intimidați, șantajați, iar dacă nu urmează linia care li se impune sunt opriți de la slujire, dați afară din parohie sau mănăstire ori destituiți, cum e și cazul părintelui Eftimie sau a celor patru consilieri de la Episcopia Oradiei, care au refuzat să participe la slujba ecumenistă de Bobotează la Oradea.⁵

⁵ Sfântul Ierarh Marcu al Efesului (+1445) spune despre acei care caută să se facă stăpâni ai turmei, încălcând dogmele și canoanele Bisericii: „*Nimeni să nu ne stăpânească în credința noastră: nici un împărat, nici un ierarh, nici un mincinos sinod, nici altcineva, ci numai Unul Dumnezeu, și apărați sfânta ortodoxie care atât prin Hristos Iisus cât și prin Apostolii Săi ne-a fost dăruită nouă*”.

- *În ce constă această slăbire a credinței?*

- Dacă te rogi sau te împărtășești împreună cu cel care nu mărturisește aceeași învățătură a Bisericii celei Una, îl lași să trăiască cu impresia că și el deține harul și adevărul de credință, că există mai multe „biserici” sau „creștinisme”, ceea ce e fals.

Să luăm de exemplu chestiunile dogmatice legate de Judecata de Apoi. După 1054, catolicii spun că există purgatoriu⁶, în timp ce ortodocșii nu au acceptat niciodată această învățătură. Firesc, nu pot și unii și alții să aibă dreptate, căci nu pot exista în același timp două adevăruri care să se contrazică. Lăsând impresia că toți care „cred” au dreptate, indiferent de cum Îl înțeleg pe Hristos, ai slăbit credința cea adevărată, cea una, sfântă și sobornicească a Bisericii.

Părintele Eftimie spunea că diavolul, față de perioada primelor veacuri când creștinii erau obligați să slujească idolilor, și-a schimbat tactica de a-i înșela pe oameni. Creștinii care rezistau persecuțiilor deveneau mucenici. Astăzi, diavolul nu mai vrea să facă martiri, ci lucrează la felul de gândire al oamenilor. Lepădarea de credință nu se mai face prin violență și vărsări de sânge, ci prin schimbarea înțelegerii privind Creștinismul, când, în mod viclean, li se imprimă maselor idei eretice prin formulări aparent „creștine”: că „toți avem același Dumnezeu”, că „toate religiile sunt bune”, „ca să ne mântuim trebuie numai să iubim”, să fim „toleranți”, creștinism înseamnă „unirea Bisericilor” etc.

- *Ce înțelegeți prin erezie?*

- Orice abatere de la Crezul Bisericii este erezie. Exemple sunt destule: filioque, purgatoriul, azima, imaculata concepție, negarea

⁶ Purgatoriul este inventarea, contrar Scripturii, unui al treilea loc, între iad și rai, unde sufletul se „purifică” o vreme. Ideea continuă justificarea *indulgențelor*, Catolicismul oferind practic o *a doua șansă în câștigarea mântuirii*. Credinciosul nu mai are de ce să se „silească” spre propriile fapte bune, când **oricum se va mântui** stând o vreme în „purgatoriu” sau până când urmașii lui achită o taxă „vicarului lui Hristos pe pământ”. Profitul material și amăgirea sunt evidente.

fecioriei Maicii Domnului, existența mai multor „biserici” sau „creștinisme”, reîncarnarea, evoluționismul ș.a.

- *Sunt unii intelectuali care spun că radicalismul și fundamentalismul sunt caracteristici ale Evului Mediu...*

- În urmă cu 2000 de ani, Mântuitorul a spus ispititorului: „Înapoia mea Satano”, a răsturnat mesele comercianților din templu, i-a muștrat pe fariseii care transformau credința în formalism, numindu-i „morminte văruite” și „pui de vipere” etc. Depinde de fiecare cum înțelege acest cuvânt. În materie de credință nu se negociază, poate să te faci și radicalist sau cum or vrea ei. Le-aș spune acelor intelectuali cu orientări iluministe⁷ că, dacă Hristos a fost „radicalist”, nu ne deranjează să fim catalogați la fel, ci chiar ne bucură.

Dacă veni vorba de Evul Mediu și fundamentalism, nu îmi aduc aminte ca cineva să fi impus cu sila antiecumenismul. Acest *ecumenism oficializat*, impus oarecum inchizitorial, este tocmai rezultatul fanatismului și a unui fundamentalism de tip dictatorial. E bine să fim atenți la cine colportează ecumenismul. Sunt oameni care caută slava lumii, traiul bun, luxul, dorința de stăpânire, vor să aibă cât mai multă influență, mai presus de credință. E de înțeles ca acești oameni să-și justifice modul de viață și de gândire criticând mereu opusul, smerenia, evlavia, modestia, curăția inimii etc. pe care le consideră demodate și învechite. Din păcate, azi avem și episcopi și preoți cu astfel de mentalități. Cu siguranță poporul român va ști să deosebească aceste lucruri. Întotdeauna credincioșii simpli au dat dovadă de discernământ, au știut să păstreze o linie morală și religioasă echilibrată, să rămână în credința lor curată fără a-i urma orbește pe acei păstori căzuți uneori în capcana politicului și a dezmierdărilor lumești, fie ei clerici sau intelectuali.

⁷ *Iluminismul* este o formă de gândire lipsită de sacralitate, cu influențe din raționalismul și umanismul de tip apusean. Acest mod de gândire stă la temelia principiilor masoneriei, fiind adânc „implementat” în mass-media și anumite instituții ale statului.

Acești intelectuali iluminați care condamnă Evul Mediu, condamnă implicit și pe Ștefan cel Mare, pe Brâncoveanu, Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazul, Petru Rareș și pe toți acei domnitori care cinsteau Biserica Ortodoxă, construiau biserici și mănăstiri și, chiar mai mult, conduceau țara după legile lui Dumnezeu nu după interese personale și influențe politice străine.

- Am înțeles câteva idei despre ecumenismul oficial. Cum vede părintele Eftimie ecumenismul neoficial?

- Precum se arată în pildele din Evanghelie, unde se vorbește despre omul căzut între tâlhari, despre femeia samarineancă.

- Vă rog să adânciți puțin, dacă se poate.

- Am să vă dau câteva exemple. Odată a venit la părintele Eftimie un penticostal care avea un necaz. Soția acestuia suferise un accident și avea multe cheltuieli cu doctorii, căci trebuia operată. Văzându-l necăjit, părintele i-a dat un sac de cartofi și un calup de brânză pe care tocmai îl primise de la o ciobăniță reformată care avea stâna aproape de mănăstire. Cu câteva zile înainte de operație, i-a dat doctorului, într-un plic, cinci milioane de lei pentru operația femeii, fără a ține seama că cel pe care-l ajuta era de altă credință. Pe toți care veneau la schit îi primea cu drag, indiferent de naționalitate sau credință.

În prezent, părintele Eftimie se află în proces cu Episcopia greco-catolică de Oradea, cea care revendică pământul de sub schit. Pornind de la acest proces, s-a creat o tensiune între viețuitorii schitului și respectiva episcopie. Însă cei care vin la schit sunt primiți cu toată dragostea, fiindcă simplii credincioși greco-catolici sunt nevinovați de interesele pământești ale episcopului lor uniat Virgil Bercea⁸, după cum nici noi, ortodocșii, nu suntem vinovați pentru căderile mai-marilor noștri.

⁸ Care nu întâmplător este și membru al sumbrei organizații catolice „Opus Dei”.

Pe listele de susținători ai părintelui Eftimie se află și reformați, greco-catolici, penticostali etc. Sunt protestanți și maghiari față de care părintele Eftimie s-a purtat ca un prieten, iar atunci când au avut necazuri, le-a fost alături; după cum și ei au venit să dea o mână de ajutor atunci când a fost nevoie: lemnăria acoperișului arhondaricului a fost făcută de o familie de reformați maghiari, un baptist a tencuit o cameră, sau credincioșii de alte confesiuni care au participat, alături de cei ortodocși, la ajutorarea schitului.

De aceea vorbim de un ecumenism al civismului și bunului-simț. Între părintele Eftimie și locuitorii din zonă există o relație de respect reciproc, indiferent de religie sau etnie. Aș putea să vă dau multe exemple asemenea celor de mai sus.

- Aceste relații apropiate sunt doar pe plan social. Dar în plan religios cum decurg lucrurile?

- Respectul reciproc în toate. Fiecare respectă opțiunea religioasă a celuilalt, rugându-se pentru ei, dar nu împreună cu ei. Am văzut la părintele Eftimie pomelnice de la catolici sau protestanți, pe care le citea la acatist sau psaltire, dar nu la Liturghie.

- Veneau mulți de alte credințe la părintele Eftimie?

- Din zona schitului veneau și vin în continuare. În comparație cu credincioșii ortodocși, am putea spune că nu erau atât de numeroși, marea majoritate a pelerinilor fiind ortodocși. Cele ce v-am povestit sunt cazuri aparte, dar ele oglindesc destul de clar înțelegerea părintelui Eftimie asupra ecumenismului.

- Preoții și ierarhii ecumeniști spun că prin ecumenism nu se încalcă credința ortodoxă.

- Niciodată nu vor recunoaște compromisurile pe care le fac. Am întâlnit chiar ierarhi și preoți care, în fața credincioșilor, afirmă că trebuie să luptăm pentru a ne păstra credința, în timp

ce, pe neobservate, introduceau în bisericile ortodoxe cultul și ereziile catolice.

În felul acesta, preoții ortodocși au ajuns să săvârșească botezul ca la catolici, prin stropire sau turnare, nu prin întreita afundare așa cum hotărâsc Canoanele Apostolilor⁹. Din prea multă râvnă ecumenistă, preoții ortodocși îndeamnă pe credincioși să-i cinstească pe așa-ziiși „sfinți” catolici sau să postească marțea. În bisericile ortodoxe găsești statui, tablouri religioase sau obiecte de cult catolice, cum ar fi rozariul, nicidecum metanierul tradițional ortodox, pe care-l aveau Sfinții Părinți din pustia Egiptului și din alte vetre de sihăstrie ortodoxă.

Pentru orice dreptcredincios, cele de mai sus înseamnă secularizare, catolicizarea Ortodoxiei, decăderi semnalate și de părintele Eftimie în diverse articole și predici rostite prin satele și parohiile unde era invitat. Cu toată râvna cuvenită unui ierarh ortodox, P.S. Ioan Mihălțan¹⁰ totdeauna îl îndemna pe părintele Eftimie să scrie și să-i învețe pe oameni dreapta credință, dându-i binecuvântare să predice și să slujească oriunde este chemat în cadrul eparhiei, să combată toate ereziile și practicile necanonice.

Tocmai ceea ce noul episcop, Sofronie Drincec îi interzice, odată cu demiterea din funcția de egumen al schitului.

- *Ca și creștinii ortodocși, ce veți face de acum încolo?*

- Drept pilde avem pe sfinții Visarion, Sofronie și Oprea care au luptat pentru ortodoxie, au combătut catolicismul iar numele

⁹ În **Pidalion** citim despre Canonul 50 Apostolic care hotărăște: „*Dacă vreun Episcop sau Presbiter nu va săvârși trei afundări ale Tămei, ci o afundare, care se dă întru Moartea Domnului, să se caterisească. Că nu a zis Domnul întru Moartea mea botezați «ci mergând, învățați pe toate neamurile, botezându-i pe ei în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh» [Matei 28: 19]*”. În învățătura Bisericii, botezul prin turnare sau stropire este acceptat doar în caz de excepție, dacă copilul e pe moarte și nu mai are timp să ajungă la biserică pentru a primi botezul. Acest caz de excepție nu se aplică pentru cazurile normale, iar preoții care săvârșesc din ușurătate botezul ortodox prin stropire sau turnare, cad sub caterisirea canonului de mai sus.

¹⁰ Episcopul care l-a hirotonit și l-a investit ca egumen la Schitul Huta, în prezent pensionat.

lor sunt pomenite și astăzi în slujba și calendarul Bisericii. Nimeni dintre cei care au făcut diplomație, politică, afaceri sau compromisuri cu Catolicismul nu au fost trecuți în rândul sfinților.

Indiferent de ce se va întâmpla, vom păstra neîntinată credința sfinților mucenici români, care și-au vărsat sângele în acest colț de țară pentru ca Ortodoxia să nu fie batjocorită și amestecată.

★

Pentru a avea o imagine cât mai clară despre cum a avut loc, din punct de vedere al legilor în vigoare și al regulamentului bisericesc, destituirea părintelui Eftimie, am considerat că cel mai potrivit este să stăm de vorbă cu un specialist în drept. Astfel, avocatul Mihai Pop, prieten apropiat al părintelui, a binevoit să ne răspundă la câteva întrebări:

- *Ați discutat cu părintele Eftimie despre demiterea sa?*

- Da. Deoarece demiterea este un abuz, i-am propus să acționeze în instanță pe cei ce au eliberat actul, anume pe episcopul Sofronie Drincec și vicarul eparhial Mihail Tărău. Pe lângă faptul că documentul demiterii a fost eliberat în mod ilegal, nimeni din conducerea episcopiei nu a mai fost consultat. S-a încercat ca totul să se facă sub tăcere, urmărindu-se izolarea discretă a părintelui Eftimie de credincioșii din zonă, ținerea sub control direct, dar și intimidarea sa. Însă consecințele au fost contrare așteptărilor oficiale.

- *Să le luăm pe rând. Care sunt motivele?*

- Motivul este opțiunea religioasă a părintelui. Suntem în mileniul al III-lea și vorbim despre libertatea de exprimare, despre libertatea religioasă, încălcate de această dată tocmai de către un episcop progresist, cu pretenții intelectuale și vederi europenizate. Pretextul, însă, este neîntemeiat, deoarece dintre

toți stareții și egumenii de mănăstiri și schituri care nu au absolvit nici măcar liceul, s-a hotărât să fie demis din funcție tocmai părintele Eftimie, absolvent al unei facultăți de inginerie.

În noile regulamente bisericești se spune despre pregătirea teologică a monahilor și monahiilor care sunt obligați să facă studii, cu specificația ca aceștia să fie îndemnați să urmeze cursurile de specialitate și nicidecum să fie demiși. Nici un regulament bisericesc nu precizează ca starețul sau egumenul, dacă nu are studii, să fie înlăturat.

Dacă e lege, să fie aceeași pentru toți, cu atât mai mult cu cât părintele Eftimie era deja înscris în anul întâi al Facultății de Teologie Ortodoxă din Oradea.

- La cel de al treilea punct, părintelui Visarion i se dă conducerea interimară a schitului, numindu-l „superior”.

- Această terminologie aparține modelului de organizare al mănăstirilor catolice. În Biserica Ortodoxă, conducătorii unor așezăminte monahale sunt numiți stareți sau egumeni, iar în Biserica Catolică sunt numiți superiori. E doar o formă organizatorică.

- În punctul IV al documentului, i se interzice părintelui să participe la slujbe prin parohii și să predice fără binecuvântarea scrisă a PS Sofronie.

- Acesta e un abuz în funcție. Când părintele Eftimie a fost hirotonit, PS Ioan Mihălțan i-a spus - la fel ca tuturor celorlalți preoți și ieromonahi - că poate sluji și predica oriunde în eparhia sa. Răstălmăcirea regulamentului bisericesc „legiferează” abuzul. Asistăm la un caz de „corectitudine ortodoxă” cu efect vădit anti-ortodox.

În satele din jur, părintele Eftimie este cunoscut de foarte multă lume, această influență încurcând de multe ori prozelitismul catolic. În predici este întotdeauna convingător, la afirmațiile făcute are întotdeauna argument. Astfel, în ceea ce

privește istoria greco-catolicismului în Ardeal, nu putea fi combătut de nici un catolic din zonă, iar în disputele legate de retrocedările unor biserici, aducea mereu dovezi solide. De aceea „călușul în gură” nu i-l puteau pune decât superiorii săi ierarhici, sub pretextul ascultării. Așa se face că punctul IV din documentul demiterii îi interzice total propovăduirea credinței ortodoxe în zonă. Deocamdată are voie să slujească doar în bisericuța de la Huta.

- Ce ne puteți spune despre schitul de maici din satul Fiziș, menționat la punctul numărul V?

- E vorba de schitul Copăcel, din satul vecin, Fiziș. Părintele Eftimie a intenționat să facă schituri și metocuri pe lângă satele unde catolicii și sectele începuseră să câștige tot mai mulți adepți, spre întărirea ortodoxiei în zonă și stoparea prozelitismului.

La început a primit binecuvântarea verbală a PS Sofronie, construind în acest scop o casă din bolțari, acoperită cu tablă și tencuită în interior, a turnat o fundație pentru chilii, arhondaric, bucătărie, sală de mese și un paraclis. A făcut apel la monahii și monahiile din alte eparhii să vină să întărească monahismul în zona Beiușului, mulți răspunzând imediat chemării. Dar, dintr-o dată, totul s-a năruit atunci când episcopul l-a înștiințat în scris că nu îi acordă binecuvântarea de a mai continua acel lăcaș monahal.

Aici e și greșeala părintelui Eftimie, nu trebuia să se bazeze pe vorbele mai marelui său, căci vorbele zboară. Dacă ar fi avut o hârtie scrisă din partea episcopiei, poate ar mai fi fost o șansă să se continue măcar ce s-a început.

Într-o situație asemănătoare este și azilul de bătrâni. Ucenicul său, părintele Visarion, a început să studieze medicina. Își dorea mult să-i ajute pe săracii care nu-și permit să cheltuiască banii prin spitale.

Părintele Eftimie a dorit să construiască un azil de bătrâni în apropiere de Beiuș, în locul numit „Pepiniera” din Nimăiești, iar

în cadrul aceluși azil să facă și un cabinet medical pentru săraci, unde să activeze ca medic ucenicul său, părintele Visarion. PS Sofronie își dăduse binecuvântarea verbală și pentru azil și pentru ca Visarion să facă medicina. Odată cu celelalte restricții, Episcopul Oradiei a sistat și ridicarea azilului, iar sub pretextul ascultării i-a interzis părintelui Visarion să continue facultatea de medicină.

- Cum comentați hotărârea prin care Schitul Huta iese de sub jurisdicția mănăstirii de la Stâna de Vale?

- Din data de 14 noiembrie 2007, Schitul Huta nu mai este sub tutela mănăstirii de la Stâna de Vale, ci depinde direct de episcopie. Acest lucru nu cred că ar afecta viața și activitatea celor de la Huta, ținând seama că monahul ascultă direct de episcopul locului. Da, este într-adevăr un mod de a ține mai ușor sub control schitul deoarece juridic, acum este direct subordonat. Aceste lucruri au putere doar în plan administrativ dar nu și în plan duhovnicesc. Însă demiterea nu este o problemă atât de gravă, pe cât este cauza pentru care părintele a fost demis.

Trebuie să vedem lucrurile în ansamblul lor. Întâi a fost alungat fostul episcop Ioan Mihălțan din episcopie, ca după aceea să se înceapă „epurările”.

Demiterile au început mai demult, cu cei din conducerea Episcopiei. Cu demnitate, vicarul eparhial și unii consilieri s-au retras pentru a nu lua parte la noile impuneri ecumeniste. În locul celor retrași sau demiși, episcopul Sofronie a pus în funcțiile-cheie preoți și diaconi tineri, fără experiență, care pot fi ușor manevrați spre o anumită direcție. Au rămas doar acei protopopi sau consilieri care nu vor ridica opoziție privind vânzarea de biserici sau slujbele alternative în bisericile cerute de greco-catolici.

Cunoaștem că s-a parafat o înțelegere tainică între PS Sofronie și greco-catolici prin care cedarea anumitor biserici ortodoxe să se facă dreptat, prin ținerea de slujbe alternative, astfel încât

oamenii să nu poată distinge diferența schimbării. Firesc, atâta timp cât preoții și credincioșii din parohiile respective nu se lasă păcăliți de acest lucru, se va crea o anumită tulburare socială.

Primum deja semnale de nemulțumire din partea unor preoți ortodocși din Bihor, cărora li s-a cerut, pe cale ierarhică, să cedeze nejustificat în favoarea catolicismului.¹¹

- Să înțelegem că are loc o trădare la nivel înalt?

- Să nu generalizăm, însă presiunile asupra clerului din partea acestui ierarh ortodox sunt vizibile. Dacă ar fi existat o unitate, o deschidere sinceră dinspre PS Sofronie către preoți, nu s-ar fi ajuns aici. Cu silă și intimidare nu se ajunge decât la tulburări și sminteală. Conjunctura de până acum este de așa natură încât credem că cineva caută să se pună pe căpățuială, pe făcut bani din vânzarea de biserici.¹²

Aceasta este de fapt adevărata față a ecumenismului – vânzarea nu numai dogmatică, ci chiar la propriu, a Bisericii. Afară de Banat, unde episcopul Nicolae Corneanu pur și simplu a donat uniților, cu de la sine putere, șaisprezece biserici ortodoxe, stârnind nemulțumirea preoților și credincioșilor din satele respective și împrejurimi, nu s-a mai pomenit până acum ca vreo episcopie ortodoxă din Ardeal să dea semnale de predare a bisericilor, fără nici un temei legal și cu o așa de mare ușurință, în fața Catolicismului. În alte părți, chiar dacă preoții nu sunt ajutați, măcar sunt lăsați să-și apere, împreună cu credincioșii, biserica.

Pe vremea PS Ioan Mihălțan situația era mai așezată, nu existau atâtea frământări interne și nemulțumiri de acest gen.

¹¹ Pentru mai multe detalii a se vedea excelentul articol scris de jurnalista *Raluca Avram* în *Bihoreanul* din 5 februarie 2008, sau la http://www.bihoreanul.ro/general/afisare_articol.php?id_obiect=18120&cat=243.

¹² Nu ar fi primul caz de acest gen. Nu demult, Patriarhia Ierusalimului sub călăuzirea fostului patriarh ecumenist Teofil (acum caterisit) s-a trezit cu o pagubă de miliarde de dolari de pe urma unor tranzacții de vânzare a proprietăților bisericii, sume (nerecuperate până astăzi) care au intrat în conturile personale ale numitului ierarh.

Aici și experiența își spune cuvântul, iar Sfântul Sinod ar fi trebuit să chibzuiască mult mai bine înainte de a trimite în eparhiile din Ardeal, unde sunt multe probleme de acest gen, episcopi așa de tineri și neîncercați.

- Care este reacția părintelui Eftimie referitor la toate acestea?

- La propunerea mea de a face recurs și de a contesta canonic și juridic decizia revocării, părintele a refuzat. Nu l-a deranjat să renunțe la funcția de egumen, fiind mâhnit în schimb de felul samavolnic în care s-au luat aceste decizii.

Nu s-a așteptat la astfel de hotărâri, nu știa nimic de intenția celor doi superiori, episcopul și vicarul, ci, pur și simplu, a fost pus în fața faptului împlinit prin aceste documente înmânate de către protopopul Beiușului. A spus că îi lasă pe toți la judecata lui Dumnezeu și va face ascultare de cum îi va spune conștiința. ✘